

DEN NY VERDENS
impuls

NUMMER 3 - SEPTEMBER 2016 - 34. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Den guddommelige plan

Vi er således vidne til fuldbyrdelsen af en stor guddommelig plan med menneskeheden. Den føres gradvis frem imod en større og større humanitets- eller kærlighedsudvikling, der vil gøre verden til én stat, ét folk, én nation. Alt dette vil betyde et så overordentligt stort gode for menneskeheden, at det langt overstiger, hvad den i sin fantasi i dag kan fatte.

Ethvert menneske er medejer af jorden. Ingen kapitalister, ingen overordnede og ingen underordnede, ingen forretninger, ingen brug for penge. Alle er beskyttet af alle, alle elsker alle. Universets grundtone, kærligheden, er blevet livets daglige atmosfære i verdensstaten. Menneskets arbejdsevne vil i fremtidsstaten være det samme som det, en millionformue er i dag.

Men verdenspolitikken vil også fremme den materialistiske videnskab, og humaniteten vil fremme åndsvidenskaben således, at den materialistiske videnskab og intuitionsvidenskaben eller de kosmiske analyser vil være forenede til én stor guddommelig videnskab, og verdensstaten vil blive det nye paradys på jorden eller ”himmeriges rige”. Og menneskene vil således komme til at opleve paradiset allerede på det fysiske tilværelsesplan.

(Uddrag fra Martinus foredrag ”Verdensreligion og verdenspolitik” kap. 5)

Indhold

3	<i>Martinus:</i>
I overtroens skygge	36	<i>Jan Langekær:</i>
Program for Livets Skole
6	<i>Ruth Olsen:</i>
Hvorfor konflikten måtte komme	37	<i>Udstillinger</i>
9	<i>Jens Lindsby:</i>
Åbent brev til Rådet	39	<i>Jan Schmidt:</i>
Når stilforskeren får magt som han har agt
14	<i>Uwe Todt:</i>
Hierarkiernes arbejde og skaberkraften i det enkelte væsen	41	<i>KORT FORTALT</i>
19	BOGANMELDELSER v/Ruth Olsen:	46	<i>Jan Schmidt:</i>
Om Martinus' stil og stilforskerens stil
21	<i>Yngve Asplund:</i>
Retorik og argumentation		
25	<i>Jes Arbov:</i>
Eksempler på retvisende markedsføring		
27	<i>Jan Schmidt:</i>
<i>Fra stilforskerens perspektiv</i>		
29	<i>Peer Petersen:</i>
Processkrift 4		
33	<i>Jens Lindsby:</i>
Hvad Martinus ikke skrev i Den intellektualiserede kristendom		
35	<i>Ingrid Holck:</i>
Nu har vi et ugyldigt Råd i Martinus Sag.		

Den Ny VerdensImpuls nr.3/2016

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **270 kr** og Norge **260 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

Efter 2014 kan man **kun** betale til vor danske konto:
reg.nr. 3409 - konto 925 4242

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

OBS -OBS - OBS - OBS -OBS!

Dette er det næstsidste blad, jeg står for. Jeg har besluttet at slutte mit redaktørjob med udgangen af år 2016. Der er altså endnu et blad fra mig!

Jan Langekær har samlet en redaktionsgruppe - bl.a. med Jes Arbov - som vil fortsætte i det nye år.

Der vil således komme yngre kræfter til med ny inspiration, det har jeg længe følt var tiltrængt. Men jeg skriver nok lidt fortsat til bladet.

Jeg vil give dem min adresseliste over abonnenter, så hvis du har noget imod at følge med over, må du give mig et praj.

Kærlig hilsen

Ruth

I overtroens skygge

Af Martinus

Ethvert levende væsen er stillet over for to realistiske kendsgerninger, nemlig det ”Noget” der oplever, og det ”Noget” der opleves. Hvad ved det almindelige menneske om disse to foreteelser, der igen er det samme som det psykiske liv, vi bærer i os selv, og den verden vi lever i? Bogstavelig taget intet udover det, at de eksisterer. Denne uvidenhed bliver til kendsgerning igennem den omstændighed, at mennesket, fra det lever på abestadiet, og til det når sin åndelige indvielse eller ”den store fødsel”, lever på et væld af fantasier eller forestillinger, bygget op på fantasier. At disse forestillinger er ”fantasier”, hvilket igen vil sige, at de ikke er baseret på en virkelig og absolut viden om forannævnte to realiteters virkelige og absolut sande identitet, bliver til kendsgerning igennem den måde, hvorpå det jordiske menneske opbygger og indretter sit samliv med sine medmennesker.

De store blodige verdensdramaer, der med visse mellemrum går hen over jorden og efterlader de af menneskene opførte kulturværker i ruinhobe, samtidig med at millioner af mennesker enten destrueres eller gøres til invalider, viser med al ønskelig tydelighed sandheden i det gamle ord om, at ”vel er ånden redebon, men kødet skrøbeligt”. Man ønsker at skabe en demokratisk kultur med individuel frihed, men bliver af kræfter, man ikke behersker, tvunget til at skabe samfund, hvor denne demokratiske frihed endnu er en illusion. Verdenskulturen er endnu som en stor zoologisk have, i hvilken hvert enkelt land er en afdeling for sig. At det er nødvendigt at holde de enkelte væsener bundne i en sådan samfundsordning, bliver til realistisk kendsgerning der, hvor ”dyrene” brækker ud af deres ”bure”. Ser vi ikke her grådige ”hajer”, ”listige slanger” og andre reptiler i form af sortbørsmatadorer, storspekulanter og direkte kriminelle elementer, der benytter enhver mulighed for at tilegne sig livsvigtige værdier på andres bekostning?

Men så længe der må være restriktioner såvel som et lov- og retsvæsen i et samfund, er dette kun beviset for, at en meget stor part af dette samfund endnu ikke er blevet fuldkomne mennesker, men derimod er mennesker, der i sig rummer naturer, der er en fare for deres omgivelser. Da disse naturer imidlertid fører til indespæring og tab af både legemlig og åndelig frihed, ser vi, at disse mennesker sig selv uafvidende er deres egne værste fjender.

Takket være det ufuldkomne i deres natur, underminerer og forfølger de deres egen frihed.

Hvad er den dybeste årsag til, at et menneske således modarbejder sig selv? Simpelthen dyb uvidenhed om livets love og en heraf følgende, altbeherskende overtro, koncentreret i forestillingen om, at ”enhver er sig selv nærmest”. Hos dyret udgør denne tro et urokkeligt instinkt. Den udgør selve loven for dets eksistens. Det dyr, der ikke opfylder denne lov, går fysisk fortabt. Men livet viser med al ønskelig tydelighed, at denne brutale lov ikke er loven for menneskets eksistens. Har vi ikke netop oplevet, at de, der ville erobre verden og gøre andre til slaver, har måttet bukke under enten ved selvmord eller

på krigsforbryderskafottet? Mennesket ønsker frihed og demokrati. Mennesket ønsker en verden fri for aggression og frygt, eller en verden der i så godt som alt er modsat, den dyret lever i. Hvorfor har det ikke denne verden?

Er svaret her ikke det, at det jordiske menneske endnu ikke er noget færdigudviklet væsen? Rummer det stadigvæk ikke naturer i sin bevidsthed, der udgør en direkte hindring for dets dybeste ønskers opfyldelse? Er det ikke, sin overlegne fysiske videnskab til trods, endnu et uvidende væsen, der ikke er nær så frit, som det vilde dyr der galopperer henover sletterne og nyder sin ubegrænsede uafhængighed? Mennesket lever i skyggen af autoriserede og uautoriserede fysiske og mentale fængsler, restriktioner og foranstaltninger, der alle har til hensigt at binde og kontrollere dets tilværelse. Det har dyrets uhæmmede egoisme i sit blod, men er alligevel ikke længere noget dyr i renkultur, thi det har også berøring med menneskelig viden og kunnen.

Men ved at bruge denne menneskelige viden og kunnen til fordel for sin dyriske egoisme, er dets kultur blevet til en endog meget skarpt bevogtet ”zoologisk have”.

Overalt bliver vi vidne til, hvorledes denne dyriske natur er blevet udbygget i form af vældige armeer, men også til, at prisen for disse armeer, disse stolte styrker "tillands, på vandet og i luften" er blevet en endnu skarpere afsondring mellem menneskene indbyrdes, er blevet til endnu mere koncentrerende mentale fængsler, til endnu mere frygt og angst for hinanden end nogensinde før.

At komme til at forstå, at menneskets største mål ikke er en "zoologisk have" eller en både mental og fysisk indespærring eller frihedsberøvelse, men derimod en menneskelig tilværelse, hvor alle tjener alle, og hvor mental frigjorthed er ligeså selvfølgelig, som mental bundethed er det idag, er i virkeligheden det samme som at hæve sig ud af middelalderens sidste store rester af overtro eller dyrisk inficerede fantasier. Det er at forstå, at de af Kristus åbenbarede sandheder, der ofte er udskregede som "ren overtro", i virkeligheden udgør selve fundamentet for den menneskelige tilværelse, det udviklede menneske idag drømmer om. Med uangribelig klarhed har livet vist menneskene, at der, hvor de selv ønskede at slavebinde andre, forfølge og fængsle dem, er de selv blevet berøvet den frihed, de netop ville tage fra andre. Sværdet har ikke løst blot en brøkdel af de problemer, det har skabt!

Hvad kan det enkelte menneske selv gøre for at frigøre sig af den mentale indespærring, livet idag er for flokken? "Man må jo være som de andre", siger de fleste, "ellers bliver livet uudholdeligt!" Gør det nu også det? Fordi man taler med en morder eller en tyv, behøver man dog ikke selv at være morder eller tyv. Tværtimod vil man netop have større indflydelse i heldig retning, om man ikke er et sådan menneskes "ligemand". Er det ikke netop ved sin demonstration af sin afvigelse fra flokken i heldig retning, at man bliver pioner for dens udvikling? Hvis ingen tør gøre andet end flokkens vilje og leve under dens overtro, kan flokken jo aldrig blive frelst eller frigjort. Hvis ingen tør gå først ud af den jungle af fysiske forestillinger, fantasier og ren overtro, som flokken lever på, kommer den jo aldrig ud deraf.

Og livet viser da også, at mange tør. Overalt bliver vi vidne til mennesker, som repræsenterer en ganske anden verden end flokkens. Mennesker som i kraft af egen ud-

vikling og deraf følgende indsigt og forståelse har fået mod til at bryde med flokkens vaner og forestillinger og tilegne sig nye og langt mere humane opfattelser. Disse mennesker har forstået sandheden bag ordene om at "give sit liv for andre". Ved deres væremåde og ved deres åndelige frigjorthed er de blevet repræsentanter for den pionérånd, som udgør selve forudsætningen for den mentale frigørelse, der skal føre menneskene ud af den "zoologiske have", verden i form af alle dens afgrænsede og indelukkede nationer idag er. I samme grad som disse mennesker vokser i antal og vinder indflydelse i de respektive lande, vil disse landes mentale struktur blive forandret.

Problemet er således ikke, hvordan man selv får det godt i en verden fuld af ulykkelige, men derimod: hvordan får min næste det godt! Indstiller man sit sind på denne "bølgelængde", kommer man uundgåeligt i kontakt med universets egen psyke, med verdenssjælen og bliver dermed "ét med Guddommen". At være sin næste nærmest og i alt at være indstillet på at tjene denne næste er således den eneste vej både ud af sin egen "zoologiske have" og ud af den "zoologiske have", som verdenskulturen af idag udtrykker. Thi på samme måde, som nationerne er bundet af deres egne uudviklede naturer, er det enkelte menneske det også. Først den dag, dette for alvor er erkendt, begynder den frigørelsesproces, der sluttelig vil føre hvert eneste menneske frem til en tilstand, hvor det med sin egen væremåde er med til at gøre Guds ånd lysende og verden til den åbenbaring af mental frihed og skønhed, der er dens guddommelige højeste mål og bestemmelse.

Begrebet "overtro" er således langt farligere, end de fleste forestiller sig, idet det langt mindre omfatter de forestillinger, flertallet anser for at høre ind under det, end de, der i virkeligheden lever på. Utallige mennesker lever idag på den forestilling, at verden også i fremtiden skal være opdelt i små, afgrænsede nationer, og at menneskenes ernæring i al fremtid skal omfatte så farlige ting som kød, tobak og alkohol. Ligeledes lever de fleste mennesker på den forestilling, at ægteskabet i den form, det idag kendes, vil bestå uændret, samt at penge og krig er nødvendige bestanddele af vor tilværelse. Ikke desto mindre hviler samtlige de her berørte forestillinger på overtro eller ren ukendskab til tilværelsens kosmiske love og principper og udgør ved deres blotte eksistens en permanent årsag til ulykker og lidelser af et omfang, menneskeheden på et senere udviklingstrin vil se tilbage på med forfærdelse. Og dog er de her nævnte forestillinger kun et beskedent udtryk for det antal mentale vildfarelser, der idag udgør den inderste årsag til den tilstand, menneskeheden befinder sig i.

Men da denne tilstand i sig selv udgør forudsætningen for den trang til frigørelse og til virkelig åndelig indsigt, der

netop nu udgør et urokkeligt kendetegn på, at menneskeheden står over for en ny epoke i sin åndelige udvikling fra dyrestadiet og frem til en virkelig menneskeværdig tilværelse, udtrykker mine ord ikke noget angreb på de bestående forhold, men derimod kun en klar påvisning af, at overtroens domæne er langt mere omfattende, end de fleste mennesker idag forestiller sig. Det jordiske menneske lever med langt det meste af sin bevidsthed i skyggen af netop de forestillinger, hvis konsekvens er blevet det helvede eller den kulminerende angst for fremtiden, som præger det moderne menneske. Dette helvede udtrykker absolut ingen straf fra en vred Guddom, men derimod ene og alene konsekvensen af et liv uden kosmisk indsigt i det "Noget" der oplever, og det "Noget" der opleves.

Den dag, dette ukendskab er blevet afløst af en urokkelig viden om det levende væsens identitet som "søn af Gud", og den idag så negative tro på døden som det enkelte menneskes definitive livsafslutning er blevet erstattet med realistisk viden om hvert eneste levende væsens absolutte udødelighed, vil overtroens lange og farlige tidsalder have mistet sin magt over mennesket, og menneskeheden vil da være forenet i en livsindstilling, der i alt, fra det mindste til det største forhold, vil være i den dybeste og inderligste kontakt med den virkelighed, der skjuler sig bag ordene: "Elsker hverandre!"

(Foranstående foredrag af Martinus blev holdt i instituttets sal søndag den 16. februar 1947. Bearbejdelsen er foretaget af E. Gerner Larsson og godkendt af Martinus. Publiceret i Kontaktbreve 04 1957)

Martinus har i indledningen til Livets bog analyseret forskellige kategorier af mennesker. Om anden kategori anden afdeling skriver han bl.a.:

"Da de endnu i fremragende Grad repræsenterer Selviskhed og Ærgerrighed, tilstræber de, blændede af den megen teoretiske Viden, deres Samfund har beriget dem med, at hæve sig op på Førerposter eller Lederstillinger indenfor det samme Samfund. Denne tillærte Viden, som de i deres Naivitet og Selviskhed tiltror at være deres egen, belaster dem med et aandeligt Hovmod, der igen tildækker deres Fornuftsevne i en sådan Grad, at de ikke kan se deres Diskvalifikationer eller sande Identitet som deres Samfunds "Rekrutter" eller "Lærlinge".

Vi kan derfor blive Vidne til det Særsyn, at et saadant aandeligt Samfunds Ledelse undertiden helt er kommen i Hænderne paa disse dets mindst udviklede Væsener, og at dets Prædikanter, Foredragsholdere eller Gruppeledere udelukkende kun er Teoretikere og derfor ligeledes undertiden kommer til at holde Foredrag for Tilhørere, der med Hensyn til praktisk Overholdelse eller Opfyldelse af det paagældende Samfunds Traditioner er dem langt overlegne eller sidder inde med Kvalifikationer nok til at kunne være deres retmæssige eller fødte Lærere eller Ledere.

Resultatet bliver ganske naturligt, at de sidstnævnte Væsener efterhaanden melder sig ud af nævnte Samfund, dette taber derefter i tilsvarende Grad sin aandelige Værdi og kan ikke mere repræsentere den Højde i aandelig Standard, som det ved sin Start fra sit Ophavs Haand var bestemt til at skulle give Udtryk for.

Naar et aandeligt Samfund er naaet dertil, at intolerante, ærgerrige og egoistiske Væsener har tilegnet sig deres Ledelse, gaar det uundgaeligt sin Opløsning i Møde. Intolerance, Ærgerrighed, Egoisme og Hovmod er saaledes de aandelige Samfunds Opløsningskræfter og kan i værste Tilfælde bevirke, at saadanne aandelige Selskaber eller Sammenslutninger bliver at ligne ved døde og udbrændte Sole eller Kloder, der i form af Maaner er i færd med at gaa deres Forvitring eller Undergang i Møde.

(Uddrag fra Livets Bog I stk. 126)

Hvorfor konflikten måtte komme

Af Ruth Olsen

Kort før Martinus forlod denne verden, sagde han til Tage Buch: ”Når jeg er væk bliver der ballade, for de vil jo kun deres eget”. Med andre ord forudså Martinus at de ufærdige mennesker i Sagens ledelse ville gøre, hvad de selv syntes i stedet for at respektere de bestemmelser og retningslinier, som Martinus havde fastlagt for sin sag. Dette havde han selvfølgelig gjort for at beskytte og hjælpe os.

Med stor omhu forsøgte han i sine sidste år at beskrive, hvordan man skulle organisere hans ”Sag” for netop at undgå den konflikt, vi nu er havnet i. Det gælder f.eks. princippet om rotation, også på formandsposten, om åbenhed og ærlighed osv. Man har simpelthen ikke forstået den dybere mening med, at Martinus besluttede som han gjorde. Han ville jo en ny måde at skabe samarbejde på, en ny kultur, og slet ikke nogen form for profitforretning. Derfor var tanken om en direktør direkte absurd for ham. Men nu har Sagen altså fået en direktør og er blevet en forretning.!

På et rådsmøde 4/4 -1978 sagde Martinus: ”Bestyrelsen skal naturligvis sørge for kontoret og instituttet og dets forpligtelser. Men vi skal ikke antage en mand, der skal være direktør – så bliver det helt tåbeligt. Bestyrelsen har ansvaret for at det går ordentligt til med bøgerne og med at vore love bliver overholdt.”

Martinus nåede også at få fastlagt et sæt love – nu kaldet 1982-lovene – og bestemte hvilke af dets regler, der aldrig måtte ændres, f.eks. §3 om aldrig at ændre i hans værk, så man aldrig skulle være i tvivl om, hvad han selv havde skrevet. Hvis man vil have en grundig indsigt i, hvordan Sagens ledelse har ignoreret Martinus’ bestemmelser, skal man gå ind på Martinus-webcenter.dk/lovene og høre Ingrid Holcks foredrag. Her bliver der seriøst og velunderbygget redegjort for, hvordan man ret hurtigt efter Mesterens bortgang begyndte at undergrave det fundament, som han så omhyggeligt havde lagt for sin sag.

Med sagsindsigt fra Erhvervsstyrelsen er det blevet klarlagt, hvordan Instituttet (MI), dvs Rådet, i høj grad har overladt til en Finn Bentzen at agere på deres vegne i naiv tillid til en person, om hvem Martinus havde sagt: ”Finn skal ikke have for meget magt. Han skal have sit arbejde udenfor som revisor, men ikke på Grethes plads.” (Rådsmøde 24/6-80). Det fratager dog ikke rådsmedlemmerne deres ansvar for de ifølge stifters, dvs Martinus’,

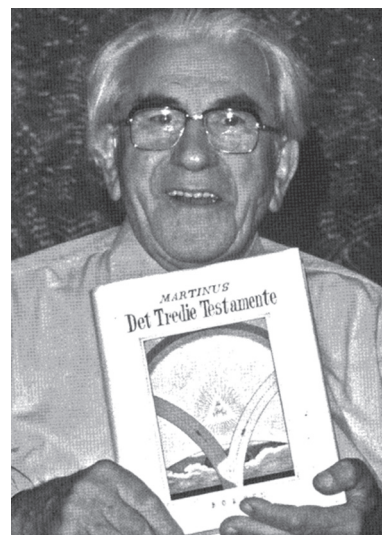
vilje uretmæssige ændringer, der er sket i de forløbne år.

De fleste Martinus-folk orker ikke at beskæftige sig med vedtægter og har derfor ikke hæftet sig ved, hvad der er sket men har blindt troet på, hvad Institutet/Rådet har meddelt, selv om Martinus understregede at vi ikke skal tro men vide! Forudsætningen for dette er dog, at man får ærlig information og mulighed for åben dialog. Det har desværre ikke hidtil været noget udpræget kendetegn for Sagens ledelse, og selv den mindste kritik har man blot afvist.

Trods flere forsøg på det, er det ikke (hidtil) lykkedes Ingrid at få MI til at forholde sig til de konkrete fejltagelser, hun har påvist der er sket, endsige få dem til at rette op på fejlene. Hendes gentagne anmodninger om et møde med Rådet er blevet ignoreret. I stedet er hun skriftligt blevet pålagt ikke mere at måtte komme i Klint eller på Institutet, fordi de mener, hun har været illoyal. Men Ingrids store opklaringsarbejde er sket i kærlig loyalitet overfor Martinus og hans Sag. Hun har ligesom mange andre stået i det dilemma enten at skulle støtte Martinus eller Institutet.

Man har søgt at henholde sig til, at Martinus selv afviste kritik. Dette er korrekt når det drejede sig om hans analyser og hans mission. Var man imod hans analyser var man kommet til det forkerte sted og måtte gå andetsteds hen. Altid udtrykt med kærlighed uden antipati. Ellers var han altid åben for dialog om en evt. kritik, som hans brev til Helmer Fogedgaard viste (kan læses i Impuls nr. 3/2004). Her siger han, at Helmer blot skulle være kommet til ham med sin kritik, så de kunne snakke om det.

Der er en afgørende forskel på, hvem og hvad der kritiseres. Ingrid – eller nogen af de andre afviste – har aldrig kritiseret Martinus og hans værk, kun den måde ufuldkomne mennesker i Rådet har administreret Sagen på. Hvad mente Mar-

tinus i øvrigt om kritik? I småbogen ”Gavekultur” siger han (kap. 6): ”Da vejen til udvikling af al intellektualitet og kultur går igennem frihed til at tænke, frihed til at kritisere, hvilket vil sige påvise mangler eller fejl, frihed til at fremsætte ideer og forestillinger, der ikke akkurat ligger inden for den autoriserede horisont osv..”

I foredraget ”Det himmelske lys” (juni 1964) siger Martinus: ”Men det er rigtigt, at vi er med til, selvfølgelig, at støtte der, hvor vi kan se, der er noget der er galt, vi er med til at rette op det, der er forkert. Og der er ikke noget galt i, at man fortæller det, at man siger det. Der er noget galt i det, når man gør det til ondskab, når man gør det til bagtalelse – det skal man ikke gøre.” (Findes kun som dårlig lydoptagelse på Martinus-Webcenter.dk)

Instituttets redegørelse august 2016

Når jeg læser den lange redegørelse, som Institutet (MI) har lagt ud på sin hjemmeside, bliver jeg forstemt over, hvor totalt forskelligt, man kan tolke problemerne, det er ligesom i politik, hvor alt man siger kan vendes 180 grader.

Så lad mig én gang til slå fast: vi har aldrig været imod, at MI udgav moderniserede udgaver, når man altså blot ærligt og redeligt gjorde det klart for køberne, hvad det var de købte. Det vi protesterede imod var, at man ikke gav folk et frit valg, sådan at de, som ønskede de såkaldte ”gammeldags” udgaver også kunne få dem. Jeg havde en lang liste i Bogbiksen over de, som var gået forgæves til Institutet efter et sæt oprindelige udgaver og ventede på, jeg i mit antikvariat ville få fat i nogle.

Det var ikke for at genere MI, vi udgav de oprindelige udgaver til glæde for dem, der måtte ønske det. Faktisk var det i respekt for en verdensgenløser, vi tog opgaven på os, efter i nogle år forgæves at få MI til selv at gøre det. MI gør det hele mere kompliceret end det i virkeligheden er og beskylder os for motiver, vi aldrig har haft. Kompliceret blev det først, da MI anlagde retssag, for således startede de en ”krig” og vanskeliggjorde derved muligheden for at finde en fredelig løsning.

En verdensgenløser er ikke en ”hvem som helst” alm. forfatter, hvis værk man kan finde legitimation i ophavsretslovens §56 til at ændre i, som man vil, sådan som MI i redegørelsen mener at have fundet accept til deres rettelser. Jo, man må lave oversættelser til andre sprog,

også nudansk, men så skal det jo tydeligt fremgå, at det drejer sig om oversættelser.

At MI nu har beordret oversætterne til kun at bruge de af MI ændrede udgaver, fortæller at det kun er de af MI’s kosmisk ubevidste mennesker rettede udgaver, man åbenbart ønsker skal eksistere. At man i en container ved Institutet kunne finde en stak ikke-brugte udgaver af Livets Bog fra bl.a. 1984 – dvs endnu ikke rettede! – bekræfter også, at man kun ønsker at formidle de rettede udgaver. Da retssagen begyndte var jeg bekymret for, om MI kunne finde på at brænde vore faksimile - udgaver, hvis de vandt sagen. Men jeg vægrede mig ved at tro, de kunne finde på at brænde hellige bøger. Nu ved jeg, at det kunne de godt finde på! Men de mener jo heller ikke, at Martinus’ bøger er hellige!

Jeg har aldrig kunnet forstå, hvorfor MI havde så meget imod (også) at udgive de oprindelige udgaver, når der nu engang var en del, der helst ville have dem. Eller hvorfor man ikke ville skrive Det Tredie Testamente med i, når Martinus nu engang selv havde besluttet det. Det er dog en forfatters ret selv at bestemme, hvordan titlen på hans værk skal staves, og så var der vel ikke mere at diskutere om det.

De mange fine kærlige ord i Rådets redegørelse kan ikke ændre på det faktum, at det at anlægge en retssag nu engang er en form for krigserklæring. Det har indtil nu kostet de fire sagsøgte lige ved 1 mill. kr i advokatomkostninger, men for MI mindst det dobbelte, og dermed mere end hvad et nyt tag til Mariendalsvej vil koste. For de penge kunne MI have trykt over 2000 sæt af de såkaldt ”historiske” udgaver og givet dem som gave, for således i Martinus’ ånd have brugt gaveprincippet.

MI påstår at vi ”fire” sagsøgte kun repræsenterer en lille gruppe, men dels har omtrent 200 Martinus-folk givet gavebidrag til vores advokatregning, dels er de 500 sæt af 1.udgaverne af Livets Bog nu stort set udsolgt. Så det retssagen hovedsageligt handlede om er altså næsten væk. Det eneste logiske ville derfor være at indstille ”kampen”. Men i øvrigt kan ingen vide, hvor de stiltfærdige Martinus-læsere står i denne sag. Det kan jo være ubehageligt at mene noget ”forkert” i denne organisation.

På afveje

I sit allersidste foredrag 9/8-1980 sagde Martinus, at Rådet har til opgave ”at sørge for at tingene ikke kommer på afveje”. Men allerede i 1988 besluttede Rådet at negligere Martinus’ påbud om aldrig at føre retssager, da de anlagde sag mod hans medhjælp gennem mange år, Mischa, formodentlig på grundlag af rådgivning fra Finn Bentzen og hans advokat, som MI åbenbart syntes var klogere end Martinus. Heller ikke den gang

kunne man finde ud af at løse en konflikt i mindelighed. Omend man endte med at trække retssagen tilbage.

Der har været en hel del sager, hvor man med kendskab til Martinus' værk og hans retningslinier har måttet græmmes – men især blive bedrøvet. For hvordan kommer vi op på sporet igen? Det ser jo ikke ud til, at det nuværende Råd har tænkt sig at udøve selvransagelse på grundlag af de høstede erfaringer. De synes at mene, det kun er alle andre, der fejler, og så kan man jo ikke blive klogere.

Når alle de fejltagelser, som MI har begået i de forløbne år skal beskrives i en historisk erfaringsopsamling, kan man ikke undgå at undre sig over, hvilken central rolle Rådet har givet Finn Bentzen. Da han ret hurtigt måtte ophøre med selv at fungere som revisor (manglede bestalling), blev han tilsyneladende ansat som "økonomisk rådgiver". Hvad var det mon, MI skulle lære af dette problematiske samarbejde?

Da jeg her i bladet i beskrivelsen af MI's manglende hjælp til Sagens store støtte Sam, dengang han kom i vanskeligheder pga Finn Bentzen, kom til at bruge et lille ord, Finn ikke brød sig om og derfor sagsøgte mig, var min undren stor, da to rådsmedlemmer mødte op i retten for som vidner at sikre Finn sin "hævn". Hvorfor forsøgte man ikke at få en forsoning i stand, f.eks. ved at jeg kom med en undskyldning? Det var jeg parat til. I stedet sendte Finn mig en hoverende ha-ha-mail, da jeg tabte (se Impuls 4/10).

Dette blot som et lille eksempel på, hvor forvirret Rådet har været om deres rolle som varetager af kærlighedens videnskab.

I mange år nøjedes jeg med at undre mig over MI's beslutninger og tænkte blot, at de jo måtte gøre, hvad de mente var rigtigt, så længe de ikke forhindrede mig i at gøre det, jeg følte var rigtigt. Med retssagen ændrede det sig, og jeg var nødt til åbenlyst at sige fra, hvis jeg skulle tage Martinus – og mig selv – alvorligt. Jeg synes ikke Sagens ledelse har forstået og respekteret, hvem verdensgenløseren Martinus virkelig var.

Man kan blive i tvivl om, hvor vigtig Martinus' budskaber i grunden er for Instituttets ledelse.

Martinus har givet mig det vigtigste i mit liv – hans værk Det Tredie Testamente. Med den indsigt, jeg der har fået, kan jeg leve med, at verden ser ud som den gør. For nu ved jeg, at vi alle er på vej til at realisere kærlighedens menneskerige, hvor længe det end varer. Martinus har lært os hvilken vej vi skal gå - kærlighedsbudskabet skal leves i praksis så meget, vi formår.

DIALOG FREM FOR DEBAT - Af Jes Arbov

"Den måde, vi er uenige på, er altafgørende for de resultater, vi skaber. Håndterer vi uenigheden destruktivt, udløser den ødelæggelse, og omvendt kreerer den konstruktive uenighed nye veje og synergi. Det gælder både i din hverdag, på din arbejdsplads og i globale konflikter.

Når vi udfolder dialogen, sker der en fælles undersøgelse, hvor alle lærer af hinanden, og hvor vi i fællesskab finder bæredygtige løsninger. Dialogen spirer allerede mange steder, både i kommuner og organisationer. Og selv på Christiansborg flytter dialogen ind. Vi ser med andre ord en politisk bevægelse, hvor flere og flere politikere og borgere øjner mulighed for at skabe en ny politisk kultur, hvor borgerinddragelse, demokrati og dialog er uløseligt forbundet."

Fra oplæg til et møde om den konstruktive dialog i Aarhus.

Man kan i forlængelse heraf stille sig spørgsmålet om det på lidt længere sigt vil være muligt at skabe en ny kultur inden for Martinus' sag baseret på åbenhed og dialog. Vil det være muligt at skabe en kultur, hvor man udvikler et sæt særlige redskaber, der kan hjælpe med at adressere, håndtere og løse problemerne, inden de hober sig op og skaber konfliktflader på mange niveauer?

I øjeblikket er der nok ikke så meget at gøre pga. af retssagen, men der kommer en tid efter retssagen, hvor det bliver nødvendigt at "klinke skårene" og udvikle en ny dialogbaseret og samarbejdende kultur.

Åbent brev til Rådet

Hvad sagde Martinus om retssager ved rådsmøderne ?

Af Jens Lindsby

Kære Willy Kuijper, Per Jan Neergaard, Trine Møller, Jacob Kølbe Christensen, Peter Bendtsen og Mary McGovern.

Når rådet igen og igen fremhæver, at det er rådets tolkning, at Martinus skulle have været positiv overfor retssager eller på nogen måde bifaldet noget sådan, så tiltrækker man selvfølgelig en fuldstændig beskrivelse og analyse af hvad Martinus har sagt om denne sag.

Dette er selvfølgelig ikke kun i relation til den verserende sag i forhold til 4kløvet, men når man fører retssager i Martinus sag og navn, kommer man også til at legitimere retssager i fremtiden, f.eks i andre lande og andre institutioner der måtte være oprettet i Martinus navn. Man er med til at danne en højst uønsket praksis i sagen.

Det er relevant at se nærmere på den dokumentation der ligger til grund for rådets mandat på dette område og det er selvfølgelig en fuldkommen opgørelse af, hvad Martinus har sagt på de rådsmøder, der er optaget på bånd. Altså det der udover analyserne, udgør strukturen.

Herefter vil jeg med udgangspunkt i rådets svar på Jes Arbovs åbne brev, som selvfølgelig refereres, tage de enkelte postulater ud og belyse dem i forhold til den gennemgåede dokumentation.

Citaterne fra rådsmøderne og den kontekst de er sagt i.

Citater 22/1-74

Martinus : Nej, vi skal ikke lægge sag. Nej, det behøver vi ikke.

Martinus : Nej, det skal vi ikke. Derfor er det, jeg mener, vi skal ikke til at lave retssager. Så kommer vi jo ingen vegne. Så er vi ikke det endelige.

Martinus : Jo, men det er...vi kan jo ikke..vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke på den måde, at vi skal beskytte os.

Martinus : Ja. Vi henstiller til dem, men vi sagsøger dem ikke, selvom de laver...

Mht. det **første** og **andet citat** spørges der til følgende:

Torben :Og derfor ser jeg vores problem som det største, det er, at nogle vil tage af dine ting og gøre det til deres eget. (som eksempel nævnes en der har penge til det og kalder det Fransk Martinus institut) Skal vi så

lægge sag an mod ham, hvis han gør det ?

Martinus : Nej, vi skal ikke lægge sag. Nej, det behøver vi ikke.

Ib : Men det, der sådan set er væsentligt, det er også, hvilken holdning vi skal have til det. Fordi folk vil jo komme til os og spørge, hvad mening vi har....Så må vi gøre det gældende.

Martinus : Vi har jo lov til i vor publikation at erklære, at det hører ikke under...det er ikke noget, der er knyttet til os.

..... (stiplede linjer på en separat linje, markerer at noget af referatet ikke er citeret.)

Torben : Jeg mener , vi skal ikke ligge og bekriige disse mennesker.

Martinus : Nej, det skal vi ikke. Derfor er det, jeg mener, vi skal ikke til at lave retssager. Så kommer vi jo ingen vegne. Så er vi ikke det endelige.

Omkring det **tredje citat** falder dialogen således :

Martinus :.....Der vil altid være en eller anden, der tænker: Nå der ligger penge i det... Han kalder det det navn og sådan noget.

Torben: Ikke alene det med penge. Men der bliver jo det der behov for at beundres af andre mennesker..glorien og alt det der.

Martinus : Jo, men det er...vi kan jo ikke..vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke på den måde vi skal beskytte os.

Mht. det **fjerde citat** siges det :

Martinus : Ja. Vi henstiller til dem, men vi sagsøger dem ikke, selvom de laver.. Men når de kommer og siger, at de vil meget gerne lave et Martinus Center i Frankrig eller Sweitz, eller hvor det nu er. Når de kommer og siger sådan noget, så siger vi : Ja, det må i da meget gerne, når det bare er i kontakt... når det bare er vore ting, de gerne vil fortælle,- så har vi ikke noget imod det. Og hvis de så laver noget... og det viser sig, at de laver noget forkert--- det kan vi ikke begynde at...det dør af sig selv. Forsynet lader det dø af sig selv.

Citat 5/2-74 Martinus : Sagen skulle jo nødig komme ud i retssager og den slags ting

Der tales om juridisk bistand og her udtaler Martinus helt generelt :

Martinus : Sagen skulle jo nødig komme ud i retssager og den slags ting.

Og senere denne skønne udtalelse om at have ansat en jurist :

Martinus : Jo. Han har så den opgave at være opmærksom på, at vi aldrig kommer i konflikt med nogen.

Citat 5/2-74 : Ja. Benyttelsen af vores litteratur. Den må vi have retten til,- der må vi passe på retten til vort. For ellers ved man aldrig, hvor det havner alt sammen.

Martinus : Ja. Benyttelsen af vores litteratur. Den må vi have retten til,- der må vi passe på retten til vort. For ellers ved man aldrig, hvor det havner alt sammen.

Aage : Så vil jeg godt spørge, hvordan kan vi sikre os vores ret på det område ?

Ib: Det kan vi efter min opfattelse kun sikre os ved, at der er angivet en copyright i bøgerne, som tilhører instituttet. Andet kan vi jo ikke gøre.

Martinus : Ja. Og så tror jeg, der bliver en anden faktor,- at vi kan sælge dem billigt,- billigere end alle andre.

Aage : Ja, jeg ville jo håbe på, at faktoren det var kvaliteten, sådan at hvis man vil have den bedste kvalitet, så skulle man have det her.....

På de efterfølgende sider af rådsreferaterne siger Martinus, at MI er det originale sted med de originale bøger der har et forspring til andre og at man har autoriteten. Det er dette citat rådet igen og igen fremhæver som dokumentation for, at Martinus skulle mene at man skal føre retssager for at passe på værket. Men Martinus siger i denne sammenhæng absolut heller ikke noget om, at det at passe på værket indebærer retssager.

Citater 5/3-74 :

Martinus : Nej..man må selvfølgelig have..selvfølgelig må det være skrevet, hvad man har lovet, og hvad man ikke har lovet osv. Det må stå skrevet. Men, vil man ikke holde det, så må man gå. Ikke det her med retssager.

Martinus : Nej, det er godt nok, at man skriver ned det, man bliver enige om. Det er man jo nød til. Men det behøver ikke at betyde, at så er der retsforfølgelse, hvis man ikke holder det. Vi skal bort fra disse retsforfølgelser.

Citaterne kommer i forbindelse med en snak om kontrakter og nedskrevne aftaler internt på MI.

Citat 5/8-75 : ja,ja,. Det må vi også præcisere. For vi kan jo ikke ligge og rode.....så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden. Og det kan denne sag jo ikke være med.

Situationen er den, at der er en, der bruger Martinus materiale uden at have fået lov og undlader at nævne, at det stammer fra Martinus. Altså et klokkeklart copyright brud.

Martinus : Det er det samme, som hvis I skriver en bog, nå, så kommer der en mand, han tager nogle kapitler, som han sætter i en bog han laver. Det er akkurat det samme... Ja det må han gerne have lov til at gøre, for det kommer han ingen vegne med. Det er under forsynets styrelse. Men de skal jo have lov til at opdage deres begrænsning...

.....

Martinus : Men der bliver meget af den slags. Uh – der bliver så meget. Folk snakker og skriver og kopierer. Men det gør ikke spor.

.....

Martinus : ...det har de ikke lov til at ændre på. Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - altså oversat.

.....

Martinus :I strukturen , som vi laver, må vi lave en erklæring om, hvordan vi ser på de ting. Ikke sandt. Det bliver meget vigtigt. Således at vi altid kan protestere i al fald. Hvis det er skrigende imod det, vi har bestemt.

Henning Laug : Vi må også præcisere, hvor langt vi kan gå med hensyn til at blande os i den slags ting.

Martinus : Ja,ja. Det må vi præcisere. For vi kan jo ikke ligge og rode...så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden. Og det kan denne sag jo ikke være med til.

Citat 13/2-79 : Lige så vel som man nu melder folk til politiet og straffer, så vil det i fremtiden blive modsat. Det varer selvfølgelig længe. Folk ville jo sige : det mangler sgu da bare, at man skal finde sig i det og det De skal lære at finde sig i alting. Jeg viser også, hvordan ingen kan lide uret, og ingen kan gøre uret.

Citat 9/9-80 : Det er jo også noget underligt noget,-at skulle føre retssager om åndelige ting. Vi skal jo gå foran med, hvad der skal gøres.

Martinus overvejer om man kan hindre andre i at tage navnet Martinus åndsvidenskabelige institut.

Han taler så om en konkret episode, hvor der er taget af det, der tilhører Martinus og siger så :

Martinus : Det er jo også noget underligt noget,-at skulle føre retssager om åndelige ting. Vi skal jo gå foran med, hvad der skal gøres.

Citat 6/1-81 :

Nu er det jo det, at vi har begrænset magt. Men vi kan jo udtrykke, hvad der er i kontakt med os. Og det, der ikke er i kontakt med os, - det vil ikke få held i livet. Det kan jeg godt sige. Der vil ske noget med det. Så meget magt ligger der i sagen. Men vi skal vide, at vi har den magt, og at vi kan påtale det, og hvis de ikke lyster denne påtale, behøver vi ikke søge politiet. Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. Der er heldigvis andre kræfter, der virker i sagen, - det er måske nok kun mig, der kender dem, men de er der.

Op til udtalelsen snakker Martinus om at lave en sekt ud af hans arbejde:

Martinus: Det skal bare være. sådan, at bestyrelsen kan gribe ind, påtale, at det har man ikke ret til, - at de ikke har ret til at bruge det til en sekt. Jeg ved ikke, hvordan man, — det har man måske ikke ret til. Men en sådan forening kan ikke vokse. For de fleste vil jo helst være fri for det. Det er jo det, de i dag er ked af. De vil ikke ind i en sekt. Og det er også det - det er ikke egnet (beregnet til) til dannelse af sekt. Det er noget, det enkelte menneske skal bruge i sit eget liv, - det er det faktisk. En sekt vil lave love og give pokker i, hvad der står i bogen. Så laver de love, der passer ind i deres kram. Der er altid nogen, der er meget talende. Man skal simpelthen følge bøgerne. Der skal ikke laves almindelig højskole på det. Skal der laves skole, så må det være skole - grundet på det.

Rådets svar til Jes Arbov

Det med fed er min fremhævnings og de punkter, der skal diskuteres.

Ad 2) Martinus har på rådsmøder udtalt, at “vi skal bort fra retsforfølgelser” og mente, at man skal forsøge at løse konflikter i mindelighed. Men han har ligeledes på rådsmøder udtalt, at “Benyttelsen af vores litteratur må vi have retten til. **Der må vi passe på retten**, for ellers ved man aldrig, hvad der sker med det hele.” (Rådsmøde 05.02.1974) Martinus udtalelser i båndafskrifterne er indimellem **modstridende**, og de skal oftest ses i en bestemt **kontekst**. Man kan derfor ikke blot tage en enkelt udtalelse og hævde, at det generelt er Martinus vilje. Førstnævnte udtalelse omhandlede for eksempel udelukkende en situation omkring personalesager på Instituttet og var ikke en generel betragtning. Ligeledes kan man sjældent finde entydige tilkendegivelse i analyserne omkring de praktiske udfordringer, der kan være med for eksempel den daglige drift af Instituttet, udgivelse eller beskyttelse af værket.

Rådet, der via gavebrev, testamente og fundats har fået overdraget ansvaret for Instituttet og Martinus' værk er således nød til selv at vurdere, hvad de bedste beslutninger for Instituttets arbejde er. I tilfældet med retssagen har der ikke været nogen tvivl om, **at en retssag desværre var nødvendig** for at beskytte værket nu og i fremtiden. Se eventuelt dokumenter om beskyttelse af værket her: www.martinus.dk/da/martinus-institut/ophavsret Samt dokumenter om retssagen her: [://www.martinus.dk/.../emne.../martinus-instituts-ophavsret/](http://www.martinus.dk/.../emne.../martinus-instituts-ophavsret/)

Vi må passe på retten til værket.

Martinus har i rådsreferaterne nogle helt klare retningslinjer omkring hvordan der skal passes på værket og det indebærer ikke retssager, han siger jo (det med fed er min fremhævnings) :

- 22/1-74 : ...vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. **Det er ikke den måde vi skal beskytte os.**
- 22/1-74: ...Ja. **Vi henstiller til dem**, men vi sagsøger dem ikke, selvom de laver..
- 22/1-74: ...og det viser sig, at de laver noget forkert---det kan vi ikke begynde at...**det** dør af sig selv. Forsynet lader det dø af sig selv
- 5/8-75... **Således at vi altid kan protestere i al fald.** Hvis det er skrigende imod det, vi har bestemt.
H: Vi må også præcisere, hvor langt vi kan gå med hensyn til at blande os i den slags ting.
M : Ja, ja.Det må vi præcisere. For vi kan ikke ligge og rode ..så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden. Og det kan denne sag jo ikke være med til.
- 5/8-75: ...Ja det må han gerne have lov til at gøre , for det kommer han ingen vegne med. **Det er under forsynets styrelse**
- 6/1-81 : ...Og det , der ikke er i kontakt med os, - det vil ikke få held i livet. Det kan jeg godt sige. Der vil ske noget med det. Så meget magt ligger der i sagen. Men vi skal vide at vi har den magt, og at **vi kan påtale det, og hvis de ikke lyster denne påtale, behøver vi ikke søge politi.** Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. **Der er heldigvis andre kræfter der virker i sagen,-...**

Den måde man skal passe på værket er altså ved at påtale uretmæssigheder og hvis det ikke hjælper, da mener Martinus, at det er op til forsynet at beskytte MI. Der er således ikke noget sted hvor Martinus lægger op til, at MI skal beskytte værket ved hjælp af politi og retsvæsen. Tværtimod siger han igen og igen, at det skal man ikke.

Hvilken kontekst taler Martinus om at man ikke skal retsforfølge?

- Hvis nogen tager noget af Martinus og gør det til deres eget. F.eks opkalder et Institut efter Martinus
- Konkret situation hvor en bruger Martinus materiale, uden at nævne at det ikke er hans eget. Altså et copyright brud.
- I forbindelse med at oversættelser skal udgives uden ændringer, vil Martinus heller ikke være med til retsforfølgelse, hvis det ikke overholdes.
- Hvis nogle vil bruge Martinus i sektersk øjemed er retssager udelukket.
- En personale situation hvor Martinus også lægger vægt på, at der ikke skal retsforfølges, hvis nedskrevne aftaler ikke følges.
- Hvis der er nogle, der forsøger at udnytte Martinus værk eller navn økonomisk skal man heller ikke føre retssager.

Derudover udtaler Martinus helt generelt d. 5/2-74 at sagen nødtigt skulle komme ud i retssager.

Det er således i alle mulige forskellige kontekster at Martinus er imod retssager og det gælder jo også sager, hvor andre uretmæssigt bruger Martinus navn eller materiale. Altså såkaldte copyright overtrædelser.

Rent faktisk har jeg svært ved, at komme på en relevant kontekst Martinus ikke nævner i denne sammenhæng. Det er i alle tænkelige sammenhænge, at Martinus ikke mener der skal føres retssager.

Martinus udtalelser er indimellem modstridende.

Jeg kan godt se den pinefulde situation rådet er havnet i, for dele af de citater der her refereres har jo været offentliggjort og derfor ved alle, at Martinus er imod retssager. Så enten tager rådet fejl eller også må rådet påvise, at det er Martinus udtalelser, der er uklare. Og da rådet ikke vil indrømme de tager fejl, må det jo således være Martinus, der ikke er klar i mælet. At udtale sig modstridende er jo det samme som, at ens tankerækker ikke hænger sammen eller man er ulogisk.

Så for at redde sig selv, mener rådet nu, at Martinus tankegang ikke hænger sammen i logisk sammenhængende tankerækker. Det er bare ikke logisk, at det er verdensgenløseren eller talsmanden den hellige ånd fra de højere verdener, der er ulogisk eller modstridende.

Det ville jo have store konsekvenser for verdensbilledet hvis man kunne vise, at det er væsener fra Guds primære bevidsthed, der ikke er i stand til at udtrykke sig klart og entydigt omkring noget så relativt simpelt som, hvorvidt man skulle føre retssager eller for den sags skyld hvordan

en verdensgenløseres værk skal udgives.

Hvordan vil det så ikke gå, når samme primære bevidsthed skal planlægge fremtidige galakser og mælkeveje, vil de også blive planlagt modstridende? Og når vi nu kan se at alt er 100% logisk, ja ikke et støvfug kan falde tilfældigt, hvorfor så pludselig mene at det ikke passer? Ja hvordan kan Gud være alvidende og almægtig, hvis han udsender verdensgenløserne, der udtaler sig modstridende? Selvfølgelig er Martinus ikke modstridende og ulogisk, tværtimod er hans udtalelser omkring retssager i rådsreferaterne konsistente og fuldstændigt entydige. Da dette er sandt, er det selvfølgelig også sandt, at det er rådets betragtninger der er ulogiske og modstridende.

Retssager er nødvendige for at beskytte værket i fremtiden.

Det er klart, at Walt Disney koncernen tænker på den måde og jeg kan også se af rådets redegørelse om ophavsretten fra januar 2016, at man er meget optaget af dette verdslige og juridiske aspekt. Der er også en del af sagens venner der synes, at det er helt logisk, at man retsforfølger folk, der udgiver det værk man har copyright til. Det er det jo på sin vis også, hvis man har fødderne dybt plantet i dyrerigets mentalitet.

Men vi skal jo vise vejen ud af dyreriget og Martinus mener jo åbenlyst, at hvis man fører retssager, da er man ikke det endelige. Og hvis man ikke skal føre retssager, er der heller ikke noget, der skal beskyttes på den måde i fremtiden. Det er egentlig så ligeud af landevejen.

Afsluttende kommentarer

Jeg har fuld forståelse for den vanskelige situation rådet bliver sat i, når andre begynder at udgive værket. Det er klart, at det må være grobund for mange overvejelser og dilemmaer. Det er som om, at rådet i vigtige sager ikke giver sig tid og rum til at lave en samlet gennemgang af, hvad Martinus har udtalt om en given svær situation. Hvis man havde gjort det, ville det forhåbentlig være tydeligt hvad Martinus ønske er.

Hvis man alligevel ønsker at handle modsat af Martinus, må man jo stå ved det og sige det åbent, i stedet for at komme med disse påstande om, at Martinus indimellem udtaler sig modstridende. Hvis man ikke nøje holder sig til Martinus, risikerer man hele tiden, at ens handling mere er en automatfunktion udviklet i dyreriget end i overensstemmelse med ens mandat.

Tragedien er jo, at rådet ikke har større ansvar end det Martinus har givet rådet. Så når han siger, at udover påtaler af det man mener er forkert, da er resten op til forsynet, da har rådet selvfølgelig ikke noget ansvar, udover at påtale det, de mener er forkert. Resten må være

Martinus og forsynets ansvar og ingen ville med nogen ret kunne kritisere rådet. I virkeligheden er det jo en stor byrde Martinus på den måde tager af rådets skuldre. Men som Martinus også sagde, da vil et af problemerne for rådet være, at de ikke har samme tiltro til forsynet, som han selv havde.

Det er altså også meget uheldigt med påstanden om, at Martinus indimellem udtaler sig modstridende. Nu ved jeg selvfølgelig godt, at rådet er ligeså lykkelig for Martinus som alle andre der har taget Martinus til deres hjerter, men man kommer jo til at stille spørgsmålstejn ved hans åndelige storhed og egentlig hele begrebet Guds primære bevidsthed. Der er i rådsreferaterne i nogle sager en proces hvor indstillingen og beslutningerne ændrer sig over tid, men at sige at Martinus indimellem udtaler sig modstridende, er helt forkert. Og heldigvis for os alle.

Reelt er det jo meget besynderligt i denne sag, at mene, at en person mener noget bestemt, selvom denne person kun har udtalt, at vedkommende mener det modsatte.

Dette er egentlig kun skrevet som et forsøg på at samle dokumentationen omkring Martinus sag og retssager. Det gode ved denne konflikt er jo, at sandheden nu må og vil frem. Hvis rådet mener der er noget dokumentation der mangler, vil det selvfølgelig være rart at få det med, så sagen er belyst på et oplyst grundlag.

Selvfølgelig ville det være rart, hvis rådet kunne indse det problematiske i hele denne situation og løste den, men det virker ikke som om, det er der rådet er. Så må vi i stedet vente og se hvad de udsendte retssagsenergier bringer, når de vender tilbage.

Tomrummet er en åndelig verden

Når verdensaltet viser sig for os som et gigantisk tomrum, i hvilket den materie, som udgør sole og mælkevejene, kun fylder overordentlig lidt, er det således absolut ikke fordi, det i virkeligheden udgør et sådant tomrum, men fordi materien her forekommer i en tilstand, der ikke kan indvirke på fysiske sanser.

Vi bliver således her vidne til to slags materier: den for sanserne synlige og den for sanserne usynlige. Men ligesom de synlige materier udgør den synlige verden, således udgør de usynlige materier en usynlig verden. Og vi er her kommet til fundamentet i enhver religion, nemlig dette, at der eksisterer en "åndelig" verden hinsides den fysiske. Men for os er den usynlige eller åndelige verden altså ikke en tro eller hypotese, men en realistisk kendsgerning.

Men hvorfor betegnes denne usynlige verden som "åndelig"? Den betegnes som åndelig, fordi hele vor bevidsthed og tankeverden er bygget op af denne materie. Med fysiske sanser eller øjne kan vi ikke se vore tanker eller forestillinger. Derfor er det, at vi må udtrykke os ved et sprog.

Hvis vore tanker var synlige ligesom vor fysiske organisme, som vore øjne, hår og hænder etc., behøvede vi ikke talens brug.

Da tanker er det samme som bevidsthed, og bevidsthed igen er det samme som ånd, og ånd hører ind under den usynlige materie, har vi her årsagen til, at denne materies område er blevet kaldt "den åndelige verden". (Uddrag fra artiklen "Gennem verdensaltetets tomrum" kap.3)

Hierarkiernes arbejde og skaberkraften i det enkelte væsen

Kapitel 4:

Af Uwe Todt

I sin "Geheimwissenschaft im Umriss" beskriver Rudolf Steiner skabelsen af vort solsystem med de dertilhørende væsener. Han ser det opstå af de højere hierarkiernes skabeskræfter og arbejde. Disse væsener karakteriserer han med egne navne, mens han i sine foredragsværk mest benytter sig af de overleverede kristne navne. Ifølge Steiner findes der ni hierarkier ovenover mennesket, som han inddeler i tre grupper. De af ham benyttede navne i "Geheimwissenschaft im Umriss" har jeg tilføjet i parentes for hver især:

1. Hierarki (højst): Seraphim (Kærlighedens Ånder) – Cherubim (Harmoniens Ånder) – Throne (Viljens Ånder).
2. Hierarki: Kyriotetes (Visdommens ånder) – Dynamis (Bevægelsens Ånder) – Exusiai (Formens Ånder).
3. Hierarki: Archai (Personlighedens ånder) – Archangeloi (Ildånder) – Angeloi (Livets Sønner).

Det første og andet hierarki er de egentlige skabervæsener. Throner, Kyriotetes, Dynamis og Exusiai eller Elohim er først i den nuværende og de tre forgangne jordinkarnationer opsteget til skabervæsener. Skabelsen opstår derved, at væsenerne, som er opsteget til skabervæsenernes hierarki, lader sin væsenssubstans strømme ud. Denne væsenssubstans bliver så bearbejdet og forandret af de andre skabervæsener og det tredje hierarkis væsener. (1) Således opstår den ydre verden i jordens forskellige inkarnationer (Saturntilstanden, Soltilstanden, Månetilstanden og Jordtilstanden såvel som fremtidigt en Jupitertilstand, en Venustilstand og en Vulkantilstand). (2) I begyndelsen af Saturnudviklingen, der svarer til mineralriget i det kosmiske spiralkredsløbs symbol, lader Throner deres vilje strømme ud. Saturn består kun af denne viljesubstans. Og af den består det første anlæg til menneskenes fysiske

krop. Gennem Jordens hidtil fire inkarnationer udvikles så denne viljesubstans videre. De nuværende fysiske kroppe til mennesker, dyr, planter såvel som mineraler er skabt af denne substans.

I begyndelsen af Soludviklingen, som hos Martinus svarer til planteriget, så lader Kyriotetes, der nu er opsteget til skabervæsener, substans fra deres æter- eller livskroppe indstrømme i Thronernes viljesubstans. Denne indstrømmende æter svarer til instinktenergien hos Martinus, og skaber instinktlegemet i væsenerne. Derved skabes der under Soltilstanden et nyt rige, som består af den Thronernes videreudviklede viljesubstans og Kyriotetes ætersubstans. Det er et planterige, dog i helt andre former end dagens planterige. (3) Kyriotetes ætersubstans bliver så gennem Jordens tre inkarnationer (Soltilstanden, Månetilstanden og Jordtilstanden) videreudviklet til menneskers, dyrs og planteriges æterkrop. Æterkroppen indeholder livet til de enkelte legemer, når den forlader legemet, bliver der kun det døde lig tilbage. Ved siden af planteriget består der under Soltilstanden et videreudviklet, til Soltilstanden afpasset mineralrige for hvilket Steiner antager, at det ikke under Saturntilstanden kunne udvikle sig færdigt, så det må genopstå under Soltilstanden med karakteristiske præg fra Saturn.

Den næste Jordinkarnation, Månetilstanden, svarer til dyreriget hos Martinus. Som det næste opstigende hierarki er det her Dynamis, som af deres eget væsen lader substans fra sine astralkroppe indstrømme i de af vilje- og ætersubstans skabte plantevæsener, der derigennem omdannes til dyrevæsener, men af helt andre arter end dagens dyr. De indstrømmende astralkræfter svarer til tyngdeenergien hos Martinus og således astralkroppen til tyngdelegemet. Astralkroppen blev så under Månetilstanden og den hidtidige Jordudvikling videreudviklet til de nuværende menneskers og dyrs astralkroppe.

Den indeholder væsenernes begær, emotioner samt lidenskaber og virker nedbrydende samt ødelæggende på den fysiske krop. Under søvnen forlader den kroppen, således at æterkroppen gives mulighed for at udbedre dagens anrettede skader, men ikke helt, så de ikke udbedrede skader derfor i løbet af årtier fører til væsenets død. Under Månetilstanden består der sammen med dyreriget et til Månetilstanden afpasset, videreudviklet planterige og mineralrige. Vedrørende planteriget antager Steiner det som tilbagestående siden Soltilstanden og for mineralrigets vedkommende siden Saturntilstanden.

Under den fjerde Jordinkarnation, den nuværende Jord, videreudvikles astralkroppen. En del af den deler sig i fornemmelsessjælen, forstandssjælen og bevidsthedssjælen. (4) Denne proces er endnu ikke afsluttet, thi bevidsthedssjælen er stadigvæk ikke udviklet hos mange mennesker, nogle har endog heller ikke udviklet forstandssjælen. Fornemmelsessjælen forbinder det sjælelige liv med astralkroppen, forstandssjælen bevæger sig i selve sjælslivet, og bevidsthedssjælen retter sig i vor tid mod den ydre fysiske verden og vil i fremtiden vende sig mod den åndelige verden. I sin tid da bevidsthedssjælen var tilstrækkeligt forankret, ”begavede Formens Ånder (Elohim) ham (mennesket) med gnisten af sin ild. Jeget blev tændt i ham.” (5)

Som allerede sagt, mener Rudolf Steiner i ”Geheimwissenschaft im Umriss” vedrørende det under Soltilstanden dannede nye mineralrige, at det drejer sig om en del af det under Saturnudviklingen skabte mineralrige, der fremkom igen, fordi bestemte Saturnvæsener ikke havde afsluttet sin udvikling i løbet af Saturntilstanden og derfor måtte indhente dette under Soludviklingen. Det samme gælder analogt for mineralriget og planteriget under Måneudviklingen og for mineralriget, planteriget og dyreriget under Jordudviklingen. Ifølge Martinus kan sådan noget ikke forekomme og nemlig af to grunde:

1. Mellem Saturntilstanden og den efterfølgende Soltilstand ligger der et pralaya (ifølge teosofisk og antroposofisk betegnelse). Denne er det 7. eksistenstrin i alle syv eksistensniveauer, der rækker fra det mikrokosmiske stofniveau til det makrokosmiske mælkevejsniveau. På dette 7. eksistenstrin bliver først de 6 forgangne eksistensafsnit af mineralrige, planterige, dyrerige, menneskerige, visdomsrige og den guddommelige verden gennemløbet, inden væsenerne overgår i hukommelses- eller salighedsriget, hvor der ikke længere består nogen ydre verden, hverken fysisk eller åndeligt, og væsenerne kun lever i deres erindringer. Væsener fra alle 7 eksistenstrin, lige fra mineralvæsen til hukommelsesvæsen går over i pralaya.

De gennemløber det 7. eksistenstrins afsnit som repetitioner, som aktivt nyt trin eller som passiv foregribelse af fremtidige trin. Dyrene repeterer f. eks. mineralriget og planteriget, gennemlever dyrerigets nye trin samt foregribelsen af fremtidige trin for menneskeriget og frem til hukommelsesriget. Visdomsvæsener repeterer mineralriget indtil menneskeriget, gennemlever visdomsriget som nyt trin samt foregribelsen af de fremtidige trin for den guddommelige verden og frem til hukommelsesriget; hukommelsesvæsener repeterer alle trin fra mineralriget indtil den guddommelige verden for så at gå over i hukommelsesriget som nyt trin. Til rådighed har de den fulde erindring over samtlige gennemløbne eksistensniveauer.

Væsener på de andre eksistenstrin erindrer sig kun om de hidtil gennemløbne trin, ikke om de foregrebne fremtidige trin, idet de kun passivt deltager i dem.

Når et af de milliarder mælkevejssystemer overgår i pralaya, hvad der formodentlig viser sig ved, at mælkevejen gradvist forsvinder i det sorte hul midt i mælkevejen, så går også de forbundne solsystemer og himmellegemer med alle deres væsener med over i pralaya eller hukommelsesriget. Denne overgang sker sikkert ikke på en gang, men sandsynligvis kan det vare lige så lang tid som mælkevejens opståen, altså formodentlig mange millioner år. Den begynder med solsystemerne i mælkevejens midte - de udviklingsmæssigt mest fremskredne. De har tiltrukket væsener, som er lige så udviklet som den selv. I de solsystemer, som overgår i hukommelsesriget lever der ingen væsener, som udviklingsmæssigt befinder sig i starten eller midten af hukommelsesrigets eksistensafsnit, thi disse er desforinden overgået til solsystemer lokaliseret i mælkevejens periferi og derfor først overgår i pralaya senere. Ifølge Martinus kan kun de væsener overgå i pralaya, hvilke fuldtud formår at gennemløbe hele det 7. eksistenstrin eller 7. eksistensafsnit. Derfor kan der ikke findes tilbagestående væsener på den efter Saturntilstanden nye opstående Soltilstand.

Her findes der væsener fra alle eksistenstrin, dog er de ikke tilbagestående, men fortsætter efter deres Saturntrin på det efterfølgende eksistenstrin. Fysisk forsvinder mælkevejene imidlertid allerede efter det 4. eksistenstrin - det sande menneskerige, thi det efterfølgende visdomsrige er så finstofligt, at det ikke længere er fysisk sansebart.

2. Ved enden af pralaya opstår der ifølge Martinus altid et nyt mineralrige. Det opstår af salighedsoplevelser fra hukommelsesrigets væsener. Efter pralaya rykker alle væsener et eksistenstrin videre. På vores fjerde mellemkosmiske eksistensniveau bliver der af mineralerne planter, af planter dyr, af dyrene mennesker, af mennesker visdomsvæsener, af visdomsvæsener bliver der væsener fra den guddommelige verden, og af væsener fra den guddommelige verden bliver der væsener fra saligheds- eller hukommelsesriget. Hukommelsesrigets væsener går efter pralaya - ved slutningen af hvilken et nyt mineralrige opstår - fra det mellemkosmiske eksistensniveau over til et himmellegemes eksistensniveau, det femte for der igen at begynde som plantevæsen. Det nyopståede mineralrige her behøver ikke at se ud som på den nuværende jord. Det kan også se ligeså forskelligt ud, som Steiner beskriver forholdene på Saturntilstanden, Soltilstanden og Månetilstanden. Ifølge Martinus drejer det sig dog altid om nyskabelser og ikke om tilbagestående fortsættelser fra forgangne Jordinkarnationer, der igen oplever.

Efter denne skitse over vort solsystems opståen ud fra en antroposofisk synvinkel og dertil en kritisk stillings-

tagen fra Martinus perspektiv skal det nu forelægges, hvorledes Martinus anskuer den samme udvikling. Ifølge Martinus eksisterer der et allestedsnærværende, uendeligt væsen, der i religionerne benævnes Gud. Når et menneske vågner op til kosmisk bevidsthed, bliver han sig dette guddommelige væsen bevidst. Skabelsens egentlige mål er, at vække dette guddommelige væsens bevidsthed i det enkelte væsen og det enkelte væsens bevidsthed i det guddommelige væsen. At vågne op i denne bevidsthed, dertil er mennesket anlagt, ligesom øjet er anlagt til at se. Det guddommelige væsen kan beskrives således:

Ligesom der ved sansning altid findes tre ting: den sansende, sansningen – altså det at se, høre, lugte osv. – og det sansede, eller ligesom der ved tænkning altid findes tre ting: den tænkende, tænkningen og tankerne, eller ligesom der ved det at komponere altid findes tre ting: komponisten, det at komponere og kompositionen, så findes der hos Gud tre ting: Guds Jeg, den aktive skabelse og det skabte, hvorved der menes det samlede univers. Derved skal beagtes at: den sansende ikke udgør det sansede, derimod er det sansede noget, den sansende sanser. Den tænkende er ikke tanken, derimod er tanken noget, tænkeren tænker, komponisten er ikke kompositionen, derimod er kompositionen noget, komponisten komponerer. Således er Gud ikke universet, men universet er det, Gud frembringer.

Hvad er så den sansende, tænkeren, komponisten (i sin inderste kerne)? De er Jeget. Dette Jeg er til stadighed knyttet sammen med alle væsener, men det forbliver transcendent. Dermed menes, at Jeget er usanseligt og utænkkeligt. Det betyder dog ikke, at det ikke har med verden at gøre, tværtimod: det er til stadighed nærværende overalt. Det virkelige Jeg kan erfares i særlige øjeblikke, skønt det hverken er noget sanset eller tanke. Den sædvanlige jegbevidsthed er tankeprojektion af denne erfaring. Således er også Guds Jeg transcendent: ikke til at sanse og tænke, men nærværende overalt og mulig at erfare for væsener med kosmisk bevidsthed. Kan der findes flere jeger? Det er ikke muligt, for da tilhørte de verdenen af sanset eller tanker, fordi man i så fald ville kunne skelne mellem dem og således ikke mere være transcendent.

Fordi der kun kan eksistere et Jeg, har hvert enkelt væsens jeg rod i den samme transcendens af Guds Jeg, er altså et med Guds Jeg. Jesus, der var oplyst med erfaring af Gud, kunne derfor sige: ”Jeg og Faderen er et.” Jegets transcendens er forudsætningen for overhovedet at kunne opleve noget, thi der må kunne etableres en forbindelse mellem oplevelsen og det, der befinder sig uden for oplevelsen. Der må findes en nogen, som oplever noget. Derfor må hver myg og sikkert også hver

celle have et jeg eller bedre sagt have Jeget. Hvilket dog ikke indebærer, at myggen også har en selvbevidsthed. Selvbevidsthed har et væsen først, når det oplever sin tankeprojektion af sit allerede altid tilstedeværende Jeg. Når Rudolf Steiner siger (se det ovenstående citat), at Exusiai under Jordudviklingen begavede mennesket med gnisten fra deres ild og tændte jeget, er det ikke helt klart, om han derved vil sige, at de gav ham jeget – ud af deres væsenssubstans – eller om de vækkede det af søvnen. Kun jegets vækkelse ville stemme overens med Martinus. Det er der formodentlig ikke ment, thi der hvor Steiner kommenterer begrebet jeg, mener han noget andet end Martinus. Han henfører til evnen bevidst at kunne erindre sig, at kunne bevæge sig i sine erindringer. Derfor har dyret hos ham intet jeg. Han mener altså med jeget ikke det transcendent noget, der giver hvert væsen sin egen oplevelse, en oplevelse det ikke deler med noget andet væsen i universet, derimod mener han med jeget den på erindringer beroende egen-bevidsthed. Denne bevidsthed findes naturligvis også hos Martinus, men han ville kalde det at blive sig bevidst i det altid tilstedeværende Jeg.

Også skabelsen og frembringelsen er transcendent. Den kan ikke sanses, skønt det sker. Vi kan ikke iagttage, hvorledes bilder, toner, dufte, smag, berøringsindtryk, følelser, tanker, erindringer osv. opstår. Vi kan kun iagttage, hvorigennem de udløses, og at de ikke kan bestå, når bestemte organer ødelægges eller bliver ødelagt. Iagttaget kan altid kun det, der allerede blev frembragt. Skabelsen er dog ikke det frembragte, men er det, hvorved de forskellige ovennævnte fænomener frembringes. Trods det adskiller vores altså ligeledes transcendent skabelse eller frembringelse sig fra det transcendent Jeg, thi skabelsen er bundet til de væsener, der frembringer noget, mens det transcendent Jeg er lige for alle. Et befrugtet hønseæg kan kun opbygge en hønse krop og ikke en dues, ligesom et befrugtet løveæg i løvindens livmoder kun kan opbygge en løvekrop og ikke en gazelles. Også måden at opleve og sanse på er givet på forhånd for hver dyreart. Det samme gælder for mennesker. Men her træder der en individuel faktor til, der præger den opbyggede gestalt, så alle mennesker tydeligt adskiller sig fra hinanden. Også sansning og fremfor alt tankerne er individuelt prægede, bortset fra de erindringer, der gør hvert menneske til en unik individualitet i det samlede univers.

Naturligvis ved det jegbevidste menneske heller ikke, hvorledes han opbygger og opretholder sin gestalt, ved hjælp af hvilken den ham indstrømmende lys- og lyd-bølger eller de kemiske påvirkninger danner billeder, toner, dufte og smag. Han ved heller ikke, hvorledes han gør tanker, men det kan han. Han ved heller ikke, hvorledes han skaber erindringer, thi han søger no-

get, han netop ikke kan huske. Alt dette kan han ikke vide, fordi hvert væsens skabende kræfter ikke ligger i det manifesterede væsen, men i den transcendent overbevidsthed, som omfatter højere dimensioner, der imidlertid er forbundet med hvert væsen. Gennem skæbneelementet - således Martinus - er hvert væsen forankret i overbevidstheden. Yderligere henvisning til overbevidstheden kunne han ikke videregive end dette, for hertil manglede tilhørerne de nødvendige forudsætninger. Vi bevæger os med vores forestillinger i en tredimensionel fysisk verden og formår udmærket at tænke matematisk. Men det at forestille os den fjerde dimension er os ikke længere tilgængeligt, men vel den matematiske tænkning. Dertil at kunne forstå skabelseskræfterne er vi ligeså fjern, som vi hver især personligt er fjern fra kosmisk bevidsthed.

Disse erkendelser, som jeg ovenstående har forsøgt at fremstille, har Martinus præget i en enkel formel. Det transcendent Jeg kalder han X1. X kalder han det, fordi man om det transcendent Jeg eller "Noget" intet kan udsige, thi hvert udsagn tilhører den skabte verden. Den ligeledes transcendent skaberkraft kalder han X2 og det skabte eller frembragte kalder han X3. Til X3 hører alle bevidsthedsindhold, altså også alle tanker og erkendelser, alle følelser, alle sansninger også de oversanselige iagttagelser. Det guddommelige væsen er altså en trehed: X1 er dets Jeg, X2 er dets skaberkraft og X3 er dets frembragte uendelige univers. X1 er transcendent, universel og forbundet med alle, X2 er ligeledes transcendent og universel, men differentieret efter det eksistensniveau, eksistenstrin og eksistensafsnit, i hvilket enkeltvæsenet befinder sig, og er tilknyttet disse, X3 er den sanselige virkelighed. Med den sanselige virkelighed menes dog den samlede virkelighed, også de oversanselige højere verdener tilhører den. Selv den højeste intuition tilhører X3. Man kan spørge sig, hvorfor Martinus ligeledes betegner den sanselige virkelighed med et X, thi den kan jo sanses. Men denne betegnelse er dog berettiget, fordi man for universet som helhed heller intet kan udsige, thi til hvert udsagn er det også muligt med et modsat udsagn, idet der til alt eksisterende også findes et modbillede.

Guds Treenighed af X1, X2 og X3 spejler sig i ethvert væsen, som ligeledes består af X1, X2 og X3. Enkeltvæsenets X1 er identisk med Guds X1. Enkeltvæsenets X2 indeholder kun Guds skabelseskraft svarende til dets position i det kosmiske spiralkredsløb, og enkeltvæsenets X3 er en del af universet. Det synes, som om der ikke består en forbindelse mellem dette Martinus verdensbillede og det tidligere fremstillede verdensbillede af Rudolf Steiner med hierarkiernes virksomhed. En sådan består dog, så at man kan sammenfatte begge verdensbilleder i et. Det vil jeg prøve at fremstille i det

næste kapitel. Afslutningsvis her endnu nogle formodninger fra mig.

Formodninger: (Det følgende er mine formodninger over de syv eksistenstrins dimensioner)

Hukommelsesriget befinder sig ikke i rummet. Det er i dette som et punkt uden udstrækning. Dette punkt er dog i bevægelse, thi det bevæger sig inden i erindringerne. Derigennem danner det en linje. Denne er endimensional. Ud af hukommelsesriget opstår mineralriget. Dette er oprindeligt også endimensionalt. Det bliver fremstillet af Steiner i hans "Geheimwissenschaft im Umriss". Den gamle Saturn, under hvilket mineralriget opstår, er i udgangspunktet ren vilje uden rummelig udbredelse. I sin midterste fase af sin udvikling består den af ren varme uden stofflig substans og udstrækning. Deraf følger: Mineralriget = endimensionalt.

I planteriget bevæger de endimensionale linjer sig i retninger på tværs (90 gr.) af udgangslinjen og danner derved flader. Disse flader berører den fysiske verden som billeder eller imaginationer og skaber i denne plantegealter: blade, blomster, og frugter. Først når det plantelige dør, dannes den 3. dimension: træet, stammen, grene. Planteriget = todimensionalt.

Til dyreriget hører den tredje dimension. Fladerne bevæger sig opad og nedad og danner legemer (rummet mellem udgangspunktet og fladens endepunkt). Gennem tilkomsten af den tredje dimension indesluttet væsener i legemer og skilles fra omverdenen. På den nuværende jord manifesterer mineralriget og planteriget sig også tredimensionalt. Det sammenhænger med, at vi nu befinder os i dyrerigets eksistensafsnit af menneskerigets eksistenstrin. Mineralerne er altså mineraler i dyreriget, og planterne er planter i dyreriget. Dyreriget = tredimensionalt.

I det sande menneskerige tilkommer tiden som fjerde dimension. Kroppene bevæger sig gennem tiden og danner et rumtids - kontinuum. Nutid, fortid og fremtid findes der samtidigt. Det nuværende menneske, der endnu repeterer dyreriget, møder først den fjerde dimension i døden eller ved nærdødsoplevelser og skuer så sit samlede liv som i et panorama. Sande menneskerige = firedimensionalt.

De sande mennesker oplever ikke mere deres egne tilværelse gennem legemer som dyrene men gennem rumtid. Hver har sin egen fortid, nutid og fremtid. I visdomsriget bliver så denne individuelle rumtid gen-

nem den femte dimension til en sammensluttet enhed. Visdomsriget = femdimensionalt.

Visdomsriget består stadig af det egne væsens indre verden og en omverden af andre væsener. Denne indre og ydre verden bliver gennem den 6. dimension ophævet i den guddommelige verden. Indre og ydre verden smelter sammen til en enhed. Guddommelige verden = seksdimensional.

Væsener i hukommelses- eller salighedsriget repeterer først alle hidtidige gennemløbne seks eksistenstrin og dimensioner og overgår så i det rene hukommelsesrige, der – som anført for oven – igen er endimensional. For hukommelsesrigets væsener er det enden på et eksistensniveau, og når der afslutningsvis opstår et nyt mineralrige, er dette begyndelsen på et nyt eksistensniveau. Hukommelsesriget = endimensional.

Vagn Noach har sendt flg til ”Rådet”:

Kære råd,

På martinus.dk kan man læse følgende udlægning af Peter Bendtsen's kvalifikationer:

“Peter er uddannet merkonom i regnskabsvæsen og organisation og har bred erfaring fra økonomifunktioner i flere typer af virksomheder.”

Nu er det kommet frem, at Peter Bendtsen har været med i 5 virksomheder der er opløst ved konkurs og 2 tvangsopløsninger. Se CVR registret:

Jeg har fået fremstillet følgende tidslinje, så I lettere kan overskue hændelsesforløbet.:

<https://cdn.knightlab.com/.../latest/embed/index.html...>

Det underer mig, som forhenværende revisor, hvorfor man har valgt Peter Bentzen til at have ansvaret for regnskabsfunktionen i Aktivitetsfonden og Idealfonden jvnf. MI's hjemmeside pr 2016.08.12, når han i følge CVR-registret har en sådan fortid.

I 2008 kom Finn Bentzen omsider definitiv udenfor indflydelse på MI's fonde og regnskaber.

1. Hvorledes det sker, kan ikke beskrives her, da det er for komplekst. Her vil kun forskellen mellem Steiners og Martinus synsvinkler blive fremstillet.

2. Se min artikel ”Åndsvidenskaben og de kosmiske spiralkredsløb”.

3. Planter, dyr og mennesker findes der på alle Jordinkarnationer. På det gamle Saturn er de dog endnu ikke tilknyttet den fysiske verden. På den gamle Sol tilknyttes planterne gennem det skildrede forløb med den fysiske verden, men endnu ikke dyrene og menneskene (altså ikke vort tids dyr og mennesker, thi de er slet ikke så vidt udviklet endnu).

4. Se det 6. kapitel.

5. R. Steiner: ”Die Geheimwissenschaft im Umriss”, 1962, s. 244.

I 2009 ansatte MI så Peter Bendtsen.

Det undrer mig også at man i 2012 tog Peter Bendtsen ind i rådet, uden at oplyse vennerne om denne fortid, for selvom vi som Martinuslæsere godt ved, at absolut ALT skal tilgives, synes jeg at - specielt gavegiverne - skal have rådets forklaring

Der står i nye 2014-love i § 6, stk 1:

Fonden ledes af en bestyrelse – daglig tale kaldet rådet, som består af fem myndige, vederhæftige og uberygtede personer, i det følgende betegnet som medlemmer.

Derfor må I gerne forklare jeres bevæggrunde til denne ansættelse og optagelse i rådet.

BOGANMELDELSER

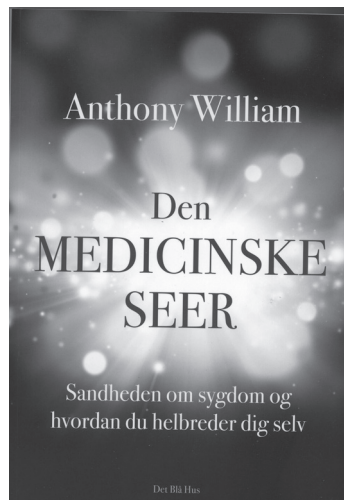
Den medicinske seer

Af Anthony William

Forlaget Det Blå Hus 2016

385 sider – 300 kr

Anm. Ruth Olsen

Dette er en meget tankevækkende og værdifuld bog, fyldt med konkrete oplysninger om, hvordan du helbreder dig selv, uanset hvilken sygdom, du lider af. Først var jeg lidt skeptisk, fordi forfatteren havde alle sine oplysninger fra en åndelig person, der siger han er et *ord*, der hedder *medfølelse*. Denne person har fulgt ham, siden han var 4 år som en stemme, han kunne samtale med. En stemme han til sidst accepterede og blev klar over gav ham en opgave, han måtte påtage sig.

Efterhånden som jeg læste, blev jeg mere og mere overbevist om, at dette var god gedigen viden, som forsynet åbenbart ville give menneskene nu, hvor de er ved at ødelægge deres helbred med forkert kost, og hvor lægerne har forstået alt for lidt af den virkelige årsag til de mange sygdomme, der breder sig for tiden – f.eks. kræft, diabetes osv. Alle læger bør læse denne bog!

Hans opskrift på hvordan man helbreder sig selv er ganske enkel: frugt og grønsager. Jeg tror nu ikke, det er så let, som han beskriver det, for det er jo ikke alle, der har mulighed for at vælge de rene økologiske varer, han anbefaler. Eller har mulighed for at undgå alle de giftstoffer, som forpøster miljøet og landbrugets madproduktion i det moderne samfund. Men hans advarsler mod det, vi skal prøve at undgå, er nyttige.

Det som for mig var det mest tankevækkende var oplysningen om en virus, han kalder "Epstein-Barr". Den har eksisteret godt 100 år, men var i begyndelsen ganske harmløs. Efterhånden har den dog muteret og findes nu i 60 forskellige varianter, som er under udvikling til stadig mere problematiske stadier. Det er meget let at blive smittet, ja bare et kys er nok, men man kan godt leve et helt liv med denne virus i blodet uden at mærke noget til den. Han mener 2/3 af USA's befolkning har den.

Der skal noget til at aktivere denne virus, stress f.eks., traumatiske oplevelser eller andre stærke følelser, men blot en mindre hormonal forandring kan være nok. Hvor stærkt et virusangreb bliver, afhænger af hvor godt immunforsvaret er. Det er immunforsvarets kamp mod viruset, der skaber betændelsen. Læger tror at immunforsvaret kan gå til kamp mod dens egen organisme – de såkaldt autoimmune sygdomme – men det er en fejlagtig tro. Betændelse, feber osv er immunforsvarets forsøg på at opretholde sin organisme.

I beskrivelsen af hvordan denne Epstein-Barr virus arbejder, får vi forståelsen af baggrunden for alle vor tids helbredsproblemer, også de psykiske sygdomme, for denne virus kan også angribe nervesystemet. Den kan ligge i dvale og bare vente på, vi er psykisk sårbare dvs mentalt ude af balance, og immunsystemet derfor er svagt. Vi får en grundig gennemgang af alle vor tids sygdomme og hvordan vi kommer af med dem.

Jeg kan ikke vurdere om alle detaljerne er rigtige, men de synes mig sandsynlige. F.eks. er afsnittet om binyrernes rolle virkelig oplysende og viser, hvorfor helbredet er så afhængigt af vor mentale tilstand. Adrenalin er f.eks. gulf for Epstein-Barr viruset. Også afsnittet om fordøjelsen og tarmene giver os vigtig information.

Når vi her læser om, hvor finfølede vor organisme er overfor forkert ernæring og "forkerte" tanker, kan man faktisk godt undre sig over, at så mange mennesker trods alt bliver så gamle som de gør, dog ofte med smerter og træthed, der ifølge denne bog ikke var nødvendigt.

Martinus beskriver, hvordan noget af det, vi udsætter vor organisme for, gør os åbne for invasion og inkarnering af åndeligt set primitive mikroorganismer. Det kan jeg godt se i sammenhæng med denne bog, men jeg undres over, hvilken dybere mening der er med at denne ondsksfulde virus er ankommet omtrent samtidig med Den Ny Verdensimpuls – måske for at intensivere den åndelige udvikling via sygdom?

Den her anmeldte bog taler ikke om karma eller om, hvad vi eventuelt måtte have med os fra tidligere liv, men den er dog ikke uden spirituelle vinkler på bogens emne.

Det Tredje Testamente

Af Craig Russell

Forlaget Hovedland 2016

415 sider – 270 kr

Det var lidt fristende at undersøge, hvad en bog der kalder sig Det Tredje testamente havde at fortælle. Men helt ærligt, jeg forstår ikke, hvorfor den har fået den titel – det skulle lige være dens påstand om, at virkeligheden ikke er, hvad vor mangelfulde bevidsthed tror den er. Der sker underlige ting, men som man tror beror på hjernen. Det har man så prøvet at få en krimigyser ud af, noget man kalder ”en apokalyptisk thriller”.

Den forekommer mig dog at være en temmelig almindelig roman med en noget forvirret handling. Da jeg ikke interesserer mig for krimier, nåede jeg ikke ret langt, før jeg kedede mig, for usammenhængende mysticisme er jo ikke i sig selv interessant, for der synes ikke at være en opklaring, der kunne gøre læseren klogere. Men jeg altså ikke den rette til at vurdere denne bog.

Kunsten at være alene

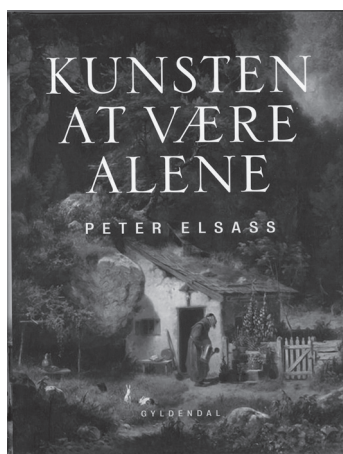
Af Peter Elsass

Gyldendal 2016

220 sider – 250 kr

Forfatteren er psykolog, men i sin forskning omkring det at være alene kommer han langt omkring, både om ”den gode ensomhed” og den ”onde ensomhed.” Da han har læst om, hvordan mennesker har opsøgt ensomheden for derigennem at nå til spirituelle oplevelser, tager han selv ophold i en måned i en hule i Nordindien.

Det eneste han synes at opnå er at kede sig, for al den meditation gør ham blot søvnig. Han er ikke religiøs og kan slet ikke det der med at leve i bøn til Gud i timevis, sådan som de eneboere han beskriver kan. Han føler at

den slags eneboerliv i grunden er dybt egoistisk, fordi han mener, at livets mening er at gøre gavn for andre.

Da han har opgivet at finde vejen til en spirituel åbenbaring, bliver han meget alvorligt syg, ligger i koma og er flere gange ved at dø og har nogle psykotiske oplevelser. Men så en dag viste Jesus sig for enden af sengen. Han hørte smuk musik, og pludselig trådte et stort hjerte frem og lyste i en klar blå farve. Det blev længe hos ham.

Jeg vil her citere lidt fra bogen:

(s. 200) ”Kærligheden og hjertet blev til min åbenbaring af det guddommelige i livet. Farver og lyde fyldte rummet ud, og jeg var tæt på at være lykkelig. Herefter fik døden en anden betydning. Den blev enkel og helt stille.” .. ”Da stilheden var indtrådt, viste hjertet sig tydeligere, og langsomt åbenbarede der sig den mærkeligste og smukkeste verden, jeg nogensinde havde set: strålende, vibrerende, ekstatisk, fantastisk. Det føltes, som om jeg var ved at blive født. Genfødt.”

s. 202: ”Det var ikke en drøm, men en verden, der var fuldstændig virkelig. Det er vanskeligt at sætte ord på, hvad der skete. Men den viden, jeg erhvervede mig, blegnede ikke som almindelig viden gør, og den dag i dag står det stadig meget klart, hvad jeg oplevede.”

”Oplevelsen af at være ved at dø medførte en forvandling af mit liv og mit syn på verden. Selv om jeg var i koma, og min hjerne og krop i nogen grad sat ud af funktion, var jeg alligevel maksimalt til stede i øjeblikket. Kroppens død er ikke enden på bevidstheden. Den fortsætter under øjnene af en Gud, som elsker hver eneste af os og har omsorg for både os og den kurs, universet og alle dets væsener tager.”

Nær-døds-oplevelser kan således ændre selv det mest jordnære ateistiske menneske!

Retorik og argumentation

af Yngve Stig Asplund

Der har i lang tid pågået en ophedet debat på internettet bl.a. på Facebook, om hvordan Martinus værker skal publiceres foranlediget af udgivelsen af Martinus værker i faksimile udgave, helt i tråd med Martinus egen vilje. På Facebook kan man læse meget lange diskussioner mellem personer, som er for og imod udgivelserne og dem, der forsøger at være neutrale. Man kan spørge sig hvad det højere formål er og hvad kan vi lære af denne diskussion? Hvordan kan vi bruge diskussionen for at få en større forståelse af hvordan mennesker fungerer og hvordan selve tilværelsen er konstrueret?

I diskussionen bruges forskellige typer af argumenter og forskellige retoriske greb for at argumentere for og imod de forskellige holdninger. Det er ikke sikkert de involverede selv er bevidst om hvilke retoriske greb de bruger. Den tyske filosof Schopenhauer beskrev otte og tredive måder at vinde en diskussion på, ved at i særdeleshed bruge ulogiske og ufine metoder. I Facebook diskussionen ser vi, på en meget illustrativ måde, flere af disse metoder brugt. Vi ser i særdeleshed disse metoder brugt for at argumentere for ændringerne i Martinus værker og udgivelse af disse ændrede værker i Martinus navn, som om de er originale og uændrede værker!

Det er desværre stort set umuligt at føre en logisk diskussion med personer, som bruger Schopenhauers metoder. Når en person bevidst forvirrer, afleder, er ulogisk i en diskussion vil det være umuligt at bruge logisk argumentation, som personen kan forstå og acceptere. Derfor vil dialog med denne type mennesker i stor grad fejle og de involverede vil uvægerligt tale forbi hinanden. Man er nødt til at være på samme logiske niveau for at kunne udveksle logiske argumenter med hinanden, som begge sider kan acceptere og argumentere for og imod.

Studiet af disse diskussioner på Facebook kan derfor være en forrygende god læring, om hvordan diskussioner kan afspores og saboteres. De giver indsigt i hvordan ulogiske personer fungerer, således at man kan gennemskue metoderne og lære af dem. Man kan derved bevidst vælge at undgå disse metoder for ikke at ødelægge diskussioner (jeg vil ikke foreslå at man selv tilegner sig disse metoder, da de selvfølgelig vil afsløre hvilket logisk niveau man befinder sig på!). Nogle af de metoder, som bruges i dialogen på Facebook til at forsvare ændringer af originalværkerne er indlysende og meget nemme at gennemskue, andre er mere ugennekskelige. Disse metoder bruger

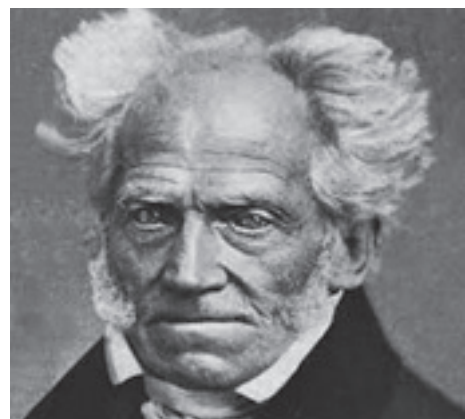
man selvfølgelig hvis man ikke har logiske og fornuftige argumenter for at ændre de originale tekster.

Nogle af dem der er med i diskussionen er kommet ind i debatten sent og har sandsynligvis ikke fuldt overblik. Vi bør have forståelse for dem, der kommer ind sent i debatten, og som ikke har sat sig ind i hele den forudgående dialog og som ikke kender hele forløbet. Nogle udtrykker manglende forståelse over at 4K ikke ønsker at indgå i forlig med MI. 4K havde i flere år spurgt om MI ikke ville udgive de originale værker. Da MI ikke ville udgive værkerne og der var rykket forgæves i flere år blev Martinus originale værker udgivet i privat regi.

4K er blevet bebrejdet, at de ikke vil indgå i mægling eller forhandling. Mindst tre gange har 4K været parate til at deltage i mægling, men desværre har MI ikke villet stille op – ikke en eneste gang! Domstol har to gange opfordret til forlig, hvilket 4K har været parate til at deltage i. Desværre har MI ikke villet stille op! Når man ved dette (der er dokumentation på nettet) overraskes man af den kritik, som fremføres på Facebook, i særdeleshed, af personer for hvilke fakta burde være kendt!

Ved at se på de forskellige måder der argumenteres på og forstå hvorfor disse måder bruges og hvordan de påvirker os, vil vi få en bedre forståelse af hvordan mennesker og bevidstheder fungerer. Vi vil kunne lære at se igennem ulogiske og følelsesmæssige argumenter. Vi vil se og forstå, at mennesker kan læse Martinus analyser og stadigvæk bruge den gamle verdensimpuls måder at argumentere på!

Der er åbenbart et formål med den diskussion, om ændringerne i Martinus tekster, som nu foregår på internet-

tet. Man er nødt til at forstå at de overfysiske energier, som Martinus taler om, er realiteter og at de påvirker os hele tiden. De følelser og de tanker, som Martinus tekst udtrykker og den intuitive visdom, som den skal stimulere i læseren, kan vi ikke se og opfatte endnu. Martinus har fortalt at da han holdt foredrag blev der overført hjerneceller fra Martinus til lytterne. Disse celler ville danne basis for de hjerneområder, som gør det muligt for lytterne at opnå kosmiske bevidsthed. Når vi læser Martinus tekster vil der udvikles hjernecentre, som vil gøre det muligt at forstå og opleve åndelige realiteter.

De mennesker, som ikke har en teoretisk fornemmelse af, at de åndelige energier og af at åndelige verdener er en realitet, de vil selvfølgelig ikke kunne forstå og diskutere med udgangspunkt i viden om åndelige realiteter. Hvis man har denne viden, så ved man at ikke et hårstrå falder forkert. Det mindste atompartikel er et levende væsen og er inkarneret eksakt på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt. Intet er tilfældigt!

Jeg kan ikke undlade at stille mig spørgsmålet, hvordan kan man læse Martinus værker, påtage sig at opfylde de ønsker Martinus havde med sin mission og samtidig lade være at opfylde hans ønsker! Særlig med tanke på, at vi ved at Martinus følger med i hvad der sker med alle os der er interesserede og som studerer hans analyser. Desuden følges vi alle, hver og en hele tiden af en gruppe åndelige væsener! Det vi gør i det skjulte her på jorden, er fuldt synligt for disse væsener. De følelser og tanker, som vi har, er fuldt tilgængelige på de indre planer, for disse væsener.

De personer som støtter MI og argumenterer for at man skal acceptere de bøger hvor teksten imod Martinus vilje er ændret vil mærkeligt nok ikke acceptere at de originale værker udgives? Derimod er flere af dem der støtter 4K og ønsker adgang til originalværkerne åbne for at disse udgives i en oversættelse til moderne dansk. Dog med tydelig markering af at de er moderniserede og oversatte!

Martinus har fortalt at han godt nok har skrevet værkerne, men at han trygt overlader sagens udvikling til Forsynet. Derfor ved vi, at sagen er underlagt Forsynets beskyttelse og der vil ikke ske noget ødelæggende hverken med værket eller med det fortsatte arbejde med at bringe Det Tredie Testamentet ud til alle.

Her beskrives nogle af de retoriske greb, som bruges på Facebook for at forsvare de ændringer, som Martinus Institut (MI) har gennemført. De illustrerer på hvilke måder diskussionen afledes! De forskellige argumentationsmåder er ikke systematisk samlet ind og ikke resultat af indgående analyser af teksterne. Her er de mest indlysende retoriske greb beskrevet, dem, der er meget nemme at spotte i diskussionerne på nettet. Udgiverne af

faksimile udgaven bliver her i teksten kaldt 4K.

Retorisk greb 1 – gentagelse

Gentagelse af de samme argumenter om og om igen, uanset om de bliver modbevist eller er indlysende forkerte, trætter og udmatter opponent og læser. Gentagelser trænger ind i læserens bevidsthed og får en vis legitimitet når de repeteres om og om igen. Hvis det bliver sagt mange gange, så må det jo være sandt. Når der ikke kan argumenteres på en logisk måde for en påstand, så bliver denne påstand ikke mere sand, fordi den gentages om og om igen. Et af argumenterne i diskussionen om udgivelse af faksimileudgaven er, at ændring af teksterne ikke giver nogen indholdsmæssig ændring. Man kan bare blive ved med at modernisere teksten uden at det påvirker indholdet. I denne argumentation tages der ikke højde for at teksterne er et "ordbillede" af åndelige realiteter. Hvis man ændrer billedet, så vil motivet (de åndelige realiteter) også ændres. Dette benægtes og forstås selvfølgelig ikke af dem der bruger dette retoriske greb.

Retorisk greb 2 – Ændre ord og termer

Ved at bruge mere acceptable termer for det, som man vil argumentere for, så bliver det lettere for modtageren at acceptere budskabet.

Når ændringerne af teksten forsvares af fortalere, så bruger man ikke ordene ændring, til trods for at det er ændringer! Man kalder det f.eks. modernisering i stedet for ændring, idet modernisering, er et ord med positive associationer. Argumentet er at modernisering af retskrivningen gør det meget lettere for læseren at forstå teksten. Når ændringerne af teksten ændrer tekstens form, så ændres også indholdet!

Retorisk greb 3 – Benægter indlysende kendsgerninger

Man påstår at en ændring af formen betyder intet for indholdet. Fordi man ændrer stavning og bruger moderne ord og ordformer, så er intet ændret! Det er indlysende at der er forskel på ordene mineraler og mineralier. Når vi ikke ved hvilken hensigt Martinus har, når han brugen af et bestemt ord, så betyder det ikke at der ikke eksisterer en hensigt bag bruget af det bestemte ord! I et ældre nummer af Det Ny Verdensimpuls kan man læse et indlæg om en

fortolkning af hvad meningen med Martinus brug af disse to ord kan være! Ændringer kan altså skabe misforståelser, som vi endnu ikke er bevidste om, hos læserne!

Rolf Elving har beskrevet hvordan brug af store bogstaver i navneord kan gøre forståelsen af teksten nemmere for en ikke dansker! Vi er ikke altid klare over hvad detaljer kan betyde!

Retorisk greb 4 – Virke uforstående – ikke forstå den andens argumenter

At argumentere med at man kan ikke forstå den andens argument, er en måde at påstå at den anden udtrykker sig på en uforståelig måde, en ulogisk måde. Det naturlige ville være at bede om en afklaring og uddybelse af argumenterne, så at man kan vurdere dem. Martinus har brugt lignelsen om hvordan man forholder sig til en bog. Den traditionelle forsker undersøger bogens form, materiale og udsende. Denne forstår overhoved ikke at teksten repræsenterer et indhold, en mening, som skal forstås med bevidstheden!

Retorisk greb 5 – Indføre usikkerhed og uklarheder

Når der bliver påstået at Martinus skrev sin paragraf om bevaring og udgivelse så uklart at den ikke er til at forstå, så indføres en usikkerhed, som ikke findes i paragraffen! Der står at værkerne skal opbevares uændret og gøres tilgængelige i betryggende form. Der står dog intet steder i paragraffen, at teksterne skal opbevares uændrede og derefter publiceres efter at de er blevet ændrede! Det mest logiske er at konkludere at, det er de tekster, som er opbevaret uændret, som skal udgives, ikke nogle andre tekster! Hvordan paragraffen om at opbevare og udgive kan tolkes, som at der må ske ændringer før udgivelse, må være en gåde for den logisk tænkende!

Retorisk greb 6 - Konkludere for den anden!

Dette bruges til at konkludere at fordi modstanderen ikke kan bevise at to næsten enslydende tekster er forskellige, så er der ikke tale om en ændring af teksten! Dette falder godt i tråd med at man hverken forstå eller anerkender at der eksisterer en åndelige verdener og ikke fysiske energier. Hvis man vidste at teksten udtrykker åndelige realiteter, så ville man være meget forsigtig med at foreslå ændringer. Desværre kan åndelige energiformer ikke forklares for dem der ikke anerkender en åndelig verden. Det vil sandsynligvis ikke hjælpe at henvise til en bog som: Tankeformer af Annie Besant og C. W. Leadbeater (Kan hentes på <http://www.gutenberg.org/files/16269/16269-h/16269-h.htm>), hvor man kan få mere information om emnet.

Retorisk greb 7 - Nedgør og latterliggør modstanderen.

Brug formuleringer, som får den anden til at virke dum og enfoldig, så som: Skulle der være nogen forskelle...

og hvilken særlig energi er der...

Når en person ikke forstår et problemet eller emnet, så kan personen forsøge at nedgøre den anden. Det er svært at argumentere imod denne type følelsesmæssige påstande. Denne type argumenter viser at personen forsøger at undvige en intelligent og logiske argumentation. Altså endnu en måde at afspore diskussionen på.

Retorisk greb 8 - Undgå mægling

Argumentere for at en neutrale indstandser ikke skal vurdere sagen, hvis man ved at den ikke tåler en dybere gennemgang. En neutral indstands, som måske kan finde fejl i argumenter og logik, vil kunne undergrave hele den sag man arbejder for. Man vil risikere, at virke negativ, urokkelig og snæversynet, hvis man ikke vil efterleve en mæglers forslag!

Retorisk greb 9 - Argumentere med følelser

Nogle argumenterer med at de føler at Mi gør et godt arbejde og at de gør deres bedste. Dette er absolut ikke er en kvalitets garanti! Også mennesker, som har en god vilje, kan gøre mistag. Allerede for ca. 2000 år siden klagede Paulus over at ”thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det øver jeg” (Romerne 7:19). Personer, som argumenterer med følelser, kan man desværre ikke føre en logisk diskussion med!

Retorisk greb 10 – Bruge tredje part til at forfølge den anden

Ved at brug retslige institutioner kan man få myndighedernes retssystem til at forfølge modstanderen. Find lov-paragrafer, som kan bruges til at forfølge og stævne modstanderen! Hvis man ikke selv kan få ret, så kan man bruge en retsinstant til at give den anden problemer. Flere har påpeget, at problem med udgivelsen af Martinus uændrede værker, ikke kun er et juridisk spørgsmål, det er også et spørgsmål om moral! Men som Martinus forklarer, så er moral ikke et spørgsmål om vilje, men om udvikling. Derfor kan man ikke forvente, at personer, som ikke har en udviklet moral, vil tage hensyn til humane argumenter.

Retorisk greb 11 - Flyt argumentation fra sagen til personer

Glem hvad sagen handler om og sig om 4K at ”Disse mennesker gør noget meget negativt...”. Påstå at MI har de bedste intentioner og gør det så godt de kan.

Det kan godt være rigtig, at MI gør så godt det kan. Men påstanden er kun gæt, om hvilke intentioner MI har. Også Saulus gjorde sit bedste og gjorde alt så rigtig han kunde da han forfulgte de kristne, indtil han fik en vision på vej til Damaskus og selv blev kristen og skiftede navn til Paulus. Sagen drejer sig dog ikke om MI's intentioner, men om at have adgang til den version af Det Tredie Testamentet, som Martinus selv ønskede skulle være

tilgængeligt.

Retorisk greb 12 - Hvis man ikke selv kan opleve en forskel, så er der ingen forskel.

Når en person kun erkender den fysiske verden og hverken kan anerkende eller forstå at der eksisterer åndelige verdener og andre energiplan end det fysiske, så kan man ikke diskutere de psykiske og åndelige energiers eksistens og påvirkning på fysiske væsener. En person, som har læst Martinus og stadigvæk påstår at en ændring af en fysisk genstand ingen betydning har, har ikke forstået Martinus beskrivelse af hvordan alt skabt er resultatet af en forudgående tanke – en mental energi!

Hvis man kun har læst Martinus kan man have en fornemmelse af at disse energier er fjerne og utilgængelige for os mennesker. Dette er en stor fejltagelse – når en fysisk form ændres, så er der allerede sket en ændring af den åndelige tankeform, som den fysiske form repræsenterer! Tanke kommer før fysisk manifestation!

Retorisk greb 13 - Forvirre

Et argument i diskussionen af ændringerne er, at Martinus originaltekst alligevel ikke er tilgængelig. Desuden kan man så henvise til at oversættelser til andre sprog ikke vil kunne bevare den originale tekst! Dette viser at personen ikke har forstået hvad et sprog er og at forskellige sprog er afviger fra hinanden og at ord, grammatik og udtryk er forskelligt i forskellige sprog.

En oversættelse er ikke det samme som ændring af teksten på originalprog. Det burde være indlysende for en, som kan mere end et sprog, at der er forskel på den samme tekst, hvis den er skrevet på mere end et sprog. Oversættelser kan ikke være originalen og en diskussion om indholdet af en oversættelse er en afledningsmanøvre og er også med til at forvirre!

Retorisk greb 14 – Bevis krav

Vi ser at der stilles krav om beviser inden for et område, hvor kravstiller ikke selv kan vurdere bevisernes værdi. Når en person påstår at tekster formuleret på forskellige måder kan formidle de samme tankeformer, så viser det tydeligvis at denne ikke har forstået tankeformer. Det er indlysende at kravstiller ikke selv kan se eller opleve de bagvedliggende energier. Dette kræver som minimum en form for psykisk føle evne eller clairvoyante evner. Men hvis en person har clairvoyante evner, så vil denne ikke stille krav til denne type beviser!

Retorisk greb 15 - Tolke noget ind i en tekst, som ikke står i teksten.

Når Martinus i vedtægterne skrev at værket skulle bevares uændret og udgives, så tolkes dette åbenbart af nogle, som at man sagtens kan udgive en version med tilfældige ændringer. Der står ikke i paragraffen at værket skal bevares

uændret, men før det udgives, så skal teksten ændres! Beskrivelse af hvordan værket skal udgives, må logisk set referere til hvordan det skal bevares – altså uændret – når der altså ikke står andet! At læse mellem linjerne og tolke noget ind i en tekst som ikke står i teksten, vil igen gøre en logisk diskussion umulig.

Retorisk greb 16 – benægte egen involvering

En medarbejder, som udfører opgaver for MI, skriver at personen er neutral i konflikten og ikke er del af problemet. Når man arbejder for den ene side af en konflikt, så er man involveret. Et afhængighedsforhold til den ene side kan påvirke personens vurderinger og præferencer. Læseren kan ikke være sikker på at en medarbejder, ikke tager stilling for sin opdragsgiver! Desværre kan det være svært for en tilfældig læser at vide hvilket forhold forskellige personer har til de to parter i konflikten.

Retorisk greb 17 – ændre problemets væsen

Lav problemet om fra et moralsk problem til et juridisk problem!

Dette oplever jeg selv som et yderst interesseret problem, da det vedrører selve forståelsen af tilværelsen. Martinus har i sine analyser argumenteret logisk for, at der, set fra det enkelte individ synspunkt, kun eksisterer to væsener i universet – jeg og Guddommen. Al kontakt med omgivelsen er en evig udveksling med Guddommen og en indirekte kontakt med Gud. Alt hvad jeg gør mod min omgivelse gør jeg altså imod Gud. Alt det jeg modtager fra omgivelsen er Guds henvendelse til mig. Hvordan vil jeg forholde mig til Guds kontakt med mig. Vil jeg stævne Gud eller vil jeg acceptere det Gud gør via andre personer her på jorden?

Martinus havde en meget vid accept af Guddommens indgriben. Martinus sagde ofte om sit arbejde at han havde skrevet værkerne, og resten overlader han til Forsynet. Han havde fuld tillid til at det ville ske det bedste for den mission, som han arbejder for.

Jeg ser med fortrosthed på fremtiden og ved at jeg også i kommende liv vil kunne læse Det Tredie Testamentet i en uændret form, sådan som formidleren af denne kosmiske visdom, Martinus ønskede det !

EKSEMPLER PÅ ÆRLIG OG RETVISENDE FORBRUGER INFORMATION OG ET EKSEMPEL PÅ DET MODSATTE

Af Jes Arbov

(Taget fra facebook)

Lige gyldigt hvilken varer, man ønsker at markedsføre og sælge, er retvisende forbrugerinformation af stor betydning for enhver producent, der sætter ærlighed i højsædet. Det er det, fordi producenten dermed sikrer sig, at kunden ikke bliver ført bag lyset, men kan tage stilling til varen og et eventuelt efterfølgende køb på et kvalificeret grundlag. Dette gælder også i forbindelse med salg af bøger. Her er det vigtigt, at kunden får præcise og relevante oplysninger om den vare, som hun eller han står i begreb om at anskaffe sig.

Herunder er 3 eksempler på retvisende forbrugerinformation:

1. Syv fantastiske fortællinger (Gyldendal Hardback) - 1. udgave med moderne retskrivning af Karen Blixen. Forlag: Gyldendal

2. Den afrikanske farm (Værker) - 1. tekstkritiske og kommenterede udgave af Karen Blixen (Bog, indbundet) Danske Sprog- og Litteraturselskab - Forlag: Gyldendal

3. Kongens Fald af Johannes V. Jensen (E-bog, ePub) Forlag: Gyldendal

4. Nye mænd af Johan Skjoldborg (E-bog, ePub) .Bogen er skrevet i og med samtidens sprog og retskrivning. Forlag: Lindhardt og Ringhof

I det første tilfælde er det klart angivet, at det ikke er det originale værk af Karen Blixen, som sælges, men en udgave med moderne retskrivning. I de to følgende eksempler er retskrivningen ikke angivet, og i begge tilfælde er udgaverne derfor naturligvis med den originale retskrivning. Det sidste eksempel viser, at man også udmærket kan gøre opmærksom på, at retskrivningen ikke er ændret.

Lad os herefter se på et eksempel på vildledende markedsføring:

Det tredje Testamente - Livets Bog, bind 1 af Martinus (Bog, hardback) Forlag: Martinus Institut

I dette tilfælde sælges en bog, der ikke er hvad den giver sig ud for at være. Der er nemlig intet sted i de angivne forbrugeroplysninger oplyst, at værket udgives med moderne retskrivning. Som det fremgår af eksemplerne herover, er det almindeligt, at hvis intet andet er anført, er udgaven identisk med forfatterens originale udgivelse. De forbrugere, der i dette sidste eksempel ønsker og forventer at købe det originale værk af Martinus, bliver derfor ført bag lyset.

Alle de ovenstående eksempler er hentet fra <http://www.saxo.com/>

Går vi dernæst ind på <http://shop.martinus.dk> møder vi præcis den samme vildledning af forbrugeren:

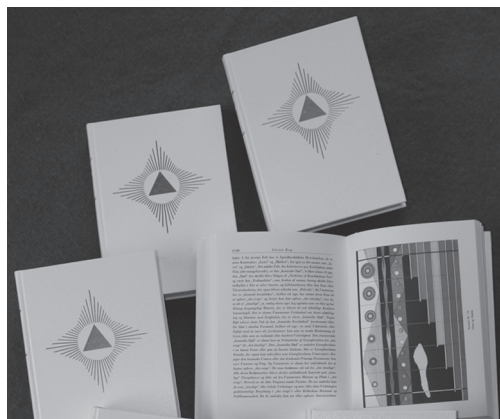
LIVETS BOG, bind 1. Titel: Livets Bog, bind 1

Første udgave udkom i 1932

Heller ikke her bliver forbrugeren oplyst om, at der er tale om en tekstmoderniseret udgave.

Det er meget vigtigt at gøre sig klart, at dette er et eksempel på, hvordan Martinus Institut overtræder de kosmiske analyser. Det er nemlig ud fra enhver moralsk betragtning hverken kærligt eller logisk at tilbageholde vigtig forbrugerinformation.

Ifølge det mandat, Martinus har givet rådet, skal de komiske analyser være retningsgivende for det daglige arbejde, og rådet er derfor reelt set forpligtet til at oplyse de medarbejdere, der er ansvarlig for de mangelfulde og vildledende forbrugeroplysninger om at det skal ændres, således at forbrugerne får de korrekte og relevante oplysninger.

Martinus var meget tydelig – helt klar og eksplicit – når det gjaldt moralen. Det er som om rådsmedlemmerne endnu ikke helt har forstået, hvilke rammer Martinus gav dem at arbejde inden for:

«Vi skal ikke beskyttes ved love eller noget. Vi har beskyttelsen i, at det bliver lavet rigtigt, – og at hver laver sine ting rigtigt. Den, der ikke laver sine ting rigtigt, -- så må vi lade ham gå. Hvis han vil til at lave om på det, så må han gå. Den magt må bestyrelsen jo have. Reglerne er jo efter mine analyser.» (Bestyrelsesmøde, den 21. maj 1974)

Ud over, at det er en nødvendig forudsætning for at kunne drive Martinus Institut i grundlæggerens ånd, er det i virkeligheden samtidigt utrolig kærligt af Martinus at sætte disse rammer op. For så længe rådet holder sig inden for rammerne, er det beskyttet af Forsynet og har dets fulde medvind og opbakning. Der kan selvfølgelig være enkelte rådsmedlemmer eller medarbejdere ved MI, som synes, at det er noget pjat, og som hellere «vil selv» og handle helt frit som de synes, og som de nu engang mener, at de bedst selv kan tænke sig frem til uden «smålig» hensyntagen til analyserne. Og den frihed er der selvfølgelig også plads til. Så må det blot foregå et andet sted og uden for Martinus Institut.

Der er flere af Martinus' vedholdende kritikere, der på Facebook har skrevet om, at det er at stille alt for store krav til rådet, at de skal lede Instituttet i overensstemmelse med åndsvidenskabens principper om næstekærlighed. Dette er dog ikke sandt. I rigtig mange tilfælde er det meget let at handle kærligt og hensynsfuldt, når man blot ønsker det og stræber efter det – og tænker sig grundigt om. Det vi ser her, er et eksempel på det. Det er superlet, at tilføje de manglende oplysninger og dermed øge kundetilfredsheden.

I dette tilfælde ser vi oven i købet et eksempel på, at MI's moral befinder sig på et lavere niveau end det omkringliggende samfunds moral inden for det pågældende område. Og det var jo ikke lige det, der var meningen. Det skulle jo helst være omvendt, at det var MI, der viste resten af verden, hvordan man gør tingene rigtigt.

Nu må vi se, hvad MI vil gøre ved dette. Efter min opfattelse bør de i virkeligheden tilbyde alle kunder, der er blevet ført bag lyset af den falske markedsføring, at de kan returnere de moderniserede værker og få pengene tilbagebetalt. Det er – som jeg ser det – den eneste moralsk korrekte måde at håndtere det på.

Hvad de danske soldater ikke vidste:

Årsagen til menneskenes unaturlige træthed er således, at det ikke mere er et fortidsmenneske i renkultur. Dets udvikling igennem tiderne har ført med sig, at det ikke kan tåle at leve efter fortids- eller vildmenneskets uskrevne love, der udelukkende koncentrerer sig i magtmoralens: ”Øje for øje og tand for tand”. Dets nerver kan simpelthen ikke blive ved med at tåle at gennemstrømmes af den dyriske mentalitet, der også kan udtrykkes i begrebet ”enhver er sig selv nærmest”. Dertil er det blevet for meget ”menneske”.

Men ikke desto mindre er det således i dag, at tusinder og atter tusinder af mennesker i en vældig grad i deres daglige tankefunktion befordrer vredes- og depressionstanker samlet i en martyriumsfølelse, der holder al livsglæde og dermed den normale livskraft borte både fra sjæl og legeme. Og vi er her ved alle sygdommes og mørke skæbners inderste årsag. (Uddrag fra Martinus-foredraget ”Unaturlig træthed”, kap. 9)

Fra stilforskerens perspektiv og hinsides

Af Jan Schmidt

Ifølge Martinus vil åndsforskeren ikke «spilde tid» på nogen form for kritik af den stil eller form, som Martinus har givet sit værk. Når Martinus bruger udtrykket «spilde tid» og ikke det mindre kraftige «bruge tid», så må det skyldes, at Martinus ønsker med dette ordvalg: «spilde tid», yderligere at understrege den store kontrast mellem åndsforskerens og stilforskerens indstilling til værket og dets indhold. Stilforskeren har masser af kritik, vel at mærke umoden, usaglig kritik, men sådan ser stilforskeren den ikke. Han føler, den er både moden, saglig og fuldt berettiget. Så hvis han får magt, så gennemtvinger han sin kritik ved at ændre i værket, så det ikke længere passer med Martinus' vilje, men kun med stilforskerens egen vilje og umodne smag, men i den fejlagtige overbevisning, at han netop kun derved følger Martinus' (og Guds) vilje.

Stilforskeren har en række udokumenterede påstande som han bruger som undskyldning for at rette i værket: «Ændringerne ændrer ikke noget! Det ændrer i hvert fald ikke noget i indholdet. Og man må gerne lave ændringer, bare man ikke ændrer i indholdet. Og når man ikke kan undgå, at der sker utilsigtede ændringer i kopieringsprocessen, så kan man ikke udgive en absolut uændret udgave, og når man ikke kan lave en absolut uændret udgave uden utilsigtede ændringer, så må man også lave tilsigtede ændringer!»

Ingen af delene er noget Martinus har skrevet eller udtalt, tværtimod! Det er udelukkende noget, stilforskeren selv har fundet på i et forsøg på at retfærdiggøre sine ændringer på bekostning af Martinus vilje.

«Man kan ikke udgive uændret, for der vil altid være utilsigtede ændringer ved kopieringsprocessen», siger stilforskeren. Og dermed mener stilforskeren, at når man ikke kan undgå utilsigtede ændringer, så legitimerer det stilforskerens tilsigtede kritik og ændringer. Stilforskeren gør således blot, hvad han kan, for at retfærdiggøre sin umodne kritik og de på denne kritik af ham foretagne ændringer af værket.

«Det er ændringer, der ikke ændrer, for det ændrer ikke i indholdet!», påstår stilforskeren. Men når man spørger ham, hvad indholdet er, så ved han det ikke. Så når han ikke ved, hvad indholdet er, hvordan kan han så vide, at han ikke ændrer i indholdet? Det kan han naturligvis ikke vide. Men det er det, han påstår, han kan.

Nu må vi huske på, at Martinus slet ikke krævede, at

man skulle forstå indholdet for at bevare værket. Det kan ligeså let bevares af en, der intet forstår af indholdet, ja, måske endda nemmere, fordi denne person måske har tilstrækkelig ydmyghed til ikke at begynde at påstå, hun forstår noget, hun ikke forstår. At bevare Martinus' værk uændret, forudsætter slet ikke, at man forstår indholdet. Det forudsætter udelukkende, at man respekterer Martinus' vilje om at bevare værket uændret.

Påstanden om, at man gerne må ændre i værket, hvis man bare TROR, at man har forstået indholdet og TROR, at indholdet er uændret, er en blomst, der kun vokser i stilforskerens have. Det er en selvopfundet undskyldning for at gennemføre stilforskerens kritik af værket. Og det er naturligvis en dårlig undskyldning ikke mindst fordi, den ikke er sand. Det svarer til en mand, der i sin bil har kørt over for rødt og derfor stoppes af en politibetjent. Manden tager et stykke papir op af lommen, hvor han har skrevet, hvordan han TROR, færdselsloven skal fortolkes. Han har skrevet: «Man må gerne køre over for rødt, hvis trafiksikkerheden er uændret.»

Betjenten kan naturligvis være ligeglad med mandens særlige tolkning, da det ikke er den, men alene færdselsloven, der gælder. Men manden er heldig. Det er en meget tolerant betjent, så han spørger ind til mandens dårlige undskyldning og stiller manden spørgsmålet, hvad trafiksikkerheden konkret er, og hvordan manden kan være sikker på, at trafiksikkerheden er uændret ved at køre over for rødt. Mandens svar er, at hans syn og hørelse er dommere, og han kan ikke se eller høre, at trafiksikkerheden er ændret, fordi han kørte over for rødt. Manden har - så vidt han ved - ikke kørt nogen ned og ingen er kommet til skade ved, at manden kørte over for rødt. Ergo mener manden, at trafiksikkerheden må være uændret!

Betjentens kommentar er, at det for det første ikke er mandens personlige fortolkning af færdselsloven, der gælder, men derimod færdselsloven. Og hvis der endelig var en lov, der sagde, at man måtte køre over for rødt, hvis trafiksikkerheden var uændret, så måtte det være manden,

der kører over for rødt, der skal bevise det, og ikke som manden påstår, dem, der ikke kører over for rødt, der skal bevise, at manden bringer trafikikkerheden i fare. Og manden har ikke bevist at trafikikkerheden er uændret, blot fordi han TROR, at der ikke skete nogen skade ved at han kørte over for rødt.

Denne analogi beskriver i en nøddeskal stilforskerens tankemønster. Stilforskerens påstand om, at der ikke er ændret i værket er tom retorik. Retskrivningen er ændret. Derudover er der også lavet andre ændringer. At ændre retskrivningen er at ændre værket, selv om stilforskeren påstår det modsatte. Hver eneste sætning i alle syv bind af Livets Bog er således ændret til stilforskerens smag og vilje på bekostning af Martinus' vilje med værket.

Martinus karakteriserer også stilforskeren som «den umodne læser». Martinus skriver bl.a.: «Han vil kritisere disse ord og sætninger, deres opbygningsform og eventuelle stilistiske afvigelser fra de traditionelle eller moderne former for retskrivning» («Hvad er Sandhed?», kap. 29) Stilforskeren er umoden, og hans kritik er baseret på intolerance. Om intolerance skriver Martinus, at den er altid forklædt som «retfærdighed».

I modsætning til åndsforskeren, der ifølge Martinus ikke ønsker at spille tid med nogen form for kritik af den form og stil, Martinus har givet sit værk, så spiller stilforskeren oceaner af tid på at kritisere værkets stil og form. Og dem, der ikke godtager stilforskerens ændringer i værket, beskylder stilforskeren frækt for at være stilforsker! Man er altså - ifølge stilforskeren - en stilforsker, hvis man ikke foretrækker stilforskerens stil på bekostning af Martinus' stil!! Det er en absurd påstand. Og det er også det modsatte af, hvad Martinus skriver, hvilket er logisk, fordi det jo netop er misforståelser, der kendetegner den umodne læser.

Den «moderniserede» udgave af værket, der udgiver sig for at være den officielle, er således stilforskerens udgave. Stilforskeren har med sine rettelser sat sit intolerante «fingeraftryk» i hver eneste sætning i alle syv bind af Livets Bog. Alle disse ændringer udstråler stilforskerens intolerante kritik til læseren. De er en implicit besked til læseren om, at i denne udgave har stilforskeren udfoldet sin umodne kritik. Denne stilforskerens intolerance er uundgåeligt blevet en rød tråd i stilforskerens udgave af Martinus' værk. Men det ser stilforskeren naturligvis ikke. Hans intolerance er - for ham selv - forklædt som «retfærdighed». Stilforskeren føler derfor, hans rettelser har forbedret værket og dermed hjulpet Martinus. At stilforskeren har gjort Martinus en kæmpe bjørnetjeneste i ordets oprindelige betydning, det forstår stilforskeren ikke. Han ser ikke sig selv som stilforsker. Så når han mærker sin magt til at ændre Martinus' værker er truet, fordi forsynet er ved at sætte en stopper for stilforskerens

uberettigede ændringer, ændringer der er baseret på stilforskerens ligeså uberettigede kritik, så føler stilforskeren at det er «uretfærdigt», at det er en vældig intolerance mod ham.

Stilforskeren er således mentalt blind. Han kan ikke se sin egen intolerance. Den er for ham forklædt, så han ser den udelukkende som «tolerance, retfærdighed og kærlig hjælp». Så når der bliver bremset for hans intolerance, så ser han udelukkende denne bremse som intolerance. I hans øjne er det jo, hans kærlige hjælp, der bliver bremset for. Stilforskeren ved således ikke, hvad han gør. Han lider af uvidenhed og dens typiske følgesymptomer: intolerance, bedrag og herunder ikke mindst selvovervurdering.

Vi må derfor - som ved al anden umodenhed - tilgive stilforskeren. Men denne tilgivelse er naturligvis ikke ensbetydende med, at forsynet i længden kan have et Martinus Institut udelukkende ledet af stilforskere. At tillade det er ikke logik - er ikke kærlighed. Det er klart, at forsynet i længden ikke kan have et Martinus Institut, hvor magt og vilje udelukkende er stilforskerens magt og vilje på bekostning af Martinus' magt og vilje. Derfor er forsynet ved at afskedige stilforskeren. Men da stilforskeren ikke ser sig selv som stilforsker, tror stilforskeren naturligvis, at dette forsøg på at afskedige ham fra posten som beskytter af Martinus' værk, kun kan skyldes intolerance. Han forstår ikke, at det netop skyldes det modsatte: at han afskediges, fordi han ikke er moden til at bestyre Martinus Institut og hans afskedigelse derfor netop er udtryk for tolerance, kærlighed og visdom. Og det er stilforskerens kamp mod denne virkelige tolerance, vi ser. Hans «dødskrammer», hans protest mod det, der for ham at se, er et urimelige forsøg på at fratage ham sin magt, udløser han i intolerant retsforfølgelse, fortæller og alskens usaglige udsagn, som han selv ikke opfatter som usaglige eller intolerante, men derimod som sagligt, kærligt og retfærdigt.

Hinsides stilforskerens lokallogik, der viser, at han endnu ikke kan skelne mellem sin private vilje og Guds vilje, men fejlagtigt tror, at hans vilje også er Guds vilje, så går livet sin evige gang. Stilforskeren får de ubehagelige erfaringer, han mangler, og som han nu så voldsomt føler er urimelige, er intolerant forfølgelse. Men det er jo netop i kraft af hans stilforskermentalitet og hans efterfølgende ubehagelige erfaringer, som enhver umoden mentalitet altid fører med sig, og som han selv i uvidenhed har sået, at stilforskeren bliver færdig med at være stilforsker, bliver færdig med at være Martinus' modstander, og derfor dybest set er hans medarbejder og derfor også en person, man bør sende sine kærligste, mest venlige og tolerante tanker.

Processkrift 4 - afgivet af de 4 sagsøgtes advokat Peer Petersen

Sagsøgers processkrift 4 afgivet efter det telefoniske retsmøde den 2. juni d.å. giver anledning til nedennævnte bemærkninger, hvilke så vidt muligt vil følge terminologien i processkrift 4.

De sagsøgtes påstande og de til støtte herfor fremførte anbringender i processkrift C fastholdes i øvrigt fuldt ud.

1. Sagsøgers påstand om afvisning af de sagsøgtes selvstændige påstand

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger ved alene at udbyde dele af Værket i dets oprindelige uredigerede form via sagsøgers hjemmeside, uden at læseren har mulighed for at udskrive det, handler i strid med § 3, stk. 2, i fundats for Martinus Idealfond, har ikke som påstået af sagsøger været behandlet af byretten i forbindelse med forberedelsen og behandlingen af sagen under den første delhovedforhandling.

Det spørgsmål, byretten tidligere har taget stilling til, var, om sagsøgers vilkårlige forvaltning af Værket havde nogen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt de sagsøgte havde krænket sagsøgers ophavsret. Noget, som byretten på baggrund af den på det daværende tidspunkt foreliggende dokumentation ikke fandt var tilfældet.

Der er således ikke tale om, at byretten ved at pådømme de sagsøgtes selvstændige påstand skal tage stilling til spørgsmål, man tidligere har taget stilling til. Som der udførligt er redegjort for i processkrift C, er den selvstændige påstand ikke for byretten relevant for selve krænkelsspørgsmålet, hvilket allerede er afgjort ved den afsagte deldom.

Den selvstændige påstand er derimod relevant i forbindelse med byrettens pådømmelse af sagsøgers sanktionspåstande, ligesom den vil være relevant under en ankesag, idet den til støtte for den selvstændige påstand i processkrift C påberåbte dokumentation ikke var byretten bekendt ved pådømmelse af krænkelsspørgsmålet.

Der er ej heller tale om, at byretten ved materielt at pådømme de sagsøgtes selvstændige påstand vil skulle omgøre den afsagte deldom. Som det meget klart fremgår af deldommen på side 36 og 37 omhandler denne alene de sagsøgtes krænkelser af sagsøgers ophavsret.

Deldommen har således ikke taget stilling til, hvorvidt sagsøger ved sin forvaltning af Værket handler i strid med fundatsens § 3, stk. 2.

1. Sagsøgers påstand om, at sagsøgte mangler retlig interesse i pådømmelse af den selvstændige påstand

De sagsøgte er enige i, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger handler i strid med fundatsen, (også) er et anliggende for fondsmyndighederne.

Som det fremgår af processkrift D under punkterne f og s, har en kreds af Martinus-interessererede da også en fortsat igangværende dialog med Erhvervsstyrelsen herom.

Dette ændrer imidlertid ikke på, at den selvstændige påstand, hvilken er nedlagt til forsvar for og legitimering af de sagsøgtes handlinger, i forbindelse med rettens pådømmelse af sagsøgers sanktions- og erstatningspåstande utvivlsomt kan bedømmes retligt, er aktuel, af konkret betydning og interesse for de sagsøgte, som følgelig også må have en retlig interesse i rettens pådømmelse heraf.

2. Sagsøgers påstand om præklusion, jf. retsplejelovens § 358, stk. 1, jf. stk. 6

De sagsøgte bestrider, at den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation burde have været fremført i forbindelse med forberedelsen af den første del af sagen vedrørende krænkelsspørgsmålet.

De sagsøgte bestrider ligeledes, at det er for sent først i forbindelse med rettens behandling af sanktionspåstandene at fremsætte den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation.

Der er efter de sagsøgtes opfattelse ikke indtrådt præklusion, idet den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation er fremsat rettidigt i de sagsøgtes processkrift C, blandt andet til imødegåelse af det af sagsøger i processkrift 2 i relation til sanktionspåstandene anførte. Som bekendt er det først i sagsøgers processkrift 2, den 10. december 2015, at sagsøger nedlægger konkrete sanktionspåstande.

Hertil kommer, at den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation i det hele bygger på forhold, der er eller burde være

sagsøger bekendt.

Sagsøger vil således ikke lide noget uforholdsmæssigt tab, ved at retten pådømmer den selvstændige påstand og i øvrigt inddrager de hertil knyttede anbringender og den påberåbte dokumentation i rettens pådømmelse af sanktionspåstandene.

3 Sagsøgers påstand om, at rettens stillingtagen til sagsøgers forvaltning i relation til det ved deldommen pådømte krænkelsspørgsmål også skal udstrækkes til rettens pådømmelse af sanktionspåstandene

De sagsøgte forstår ikke behovet for sagsøgers noget skingre tone og anvendelse af begreber som ”subtil son-dring”, uden ”juridisk mening” og hvilende på ”en fiktiv konstruktion” og det giver ”ingen mening”.

Faktum er, at sagsøger i maj 2013, i stedet for på baggrund af de dagældende regler i retsplejeloven at søge at få nedlagt et fagedforbud over for de sagsøgte, vælger at anlægge retssag mod de sagsøgte for påstået krænkelse af sagsøgers ophavsret, idet sagsøger i stævningen den 28. maj 2013 forbeholder sig efterfølgende tilføjelse af yderligere påstande, herunder betalingspåstande.

Under byrettens pådømmelse af krænkelsspørgsmålet indgik som nævnt en vurdering af, hvorvidt sagsøgers vilkårlige forvaltning af Værket havde nogen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt de sagsøgte ved deres respektive individuelle handlinger havde krænket sagsøgers ophavsret.

Denne vurdering, som ubestrideligt var baseret på den på daværende tidspunkt foreliggende dokumentation, faldt, som sagsøger anfører gentagne gange, ud til sagsøgers fordel.

Det ligger imidlertid fast,

at retten ikke har konstateret, hvorvidt sagsøgers vilkårlige forvaltning af Værket har betydning, når retten senere skal pådømme sagsøgers efterfølgende sanktionspåstande, og

at retten ej heller har vurderet, hvorvidt sagsøger ved alene at udbyde dele af Værkets i dets oprindelige uredigerede form via sagsøgers hjemmeside, uden at læseren har mulighed for at udskrive det, handler i strid med § 3, stk. 2, i fundats for Martinus Idealfond, hverken i forbindelse med pådømmelse af krænkelsspørgsmålet afgjort ved den foreliggende deldom eller i forbindelse med den forestående pådømmelse af sagsøgers sanktionspåstande.

Sagsøgers gentagne gange udtrykte modvilje mod, at

retten pådømmer de sagsøgtes selvstændige påstand og herunder inddrager de til støtte herfor fremførte anbringender og den påberåbte dokumentation, er forståelig; for resultatet vil uvægerligt være, at retten må finde, at sagsøgers forvaltning af Værket ikke lever op til de ønsker og krav, Martinus autoritativt og dokumenterbart havde og krævede for eftertidens anvendelse af hans værker.

Der er således ikke – med den selvstændige påstand, de hertil knyttede anbringender og dokumentation – tale om anvendelse af hverken subtile sondringer eller fiktive konstruktioner, ligesom der ej heller er tale om, at de sagsøgte søger at løsrive behandlingen af sagsøgers vilkårlige forvaltning.

Der er derimod – som de sagsøgte ser det – tale om, at sagsøger på en næsten Erasmus Montansk måde formår at holde kikkerten for det blinde øje, når sagsøger nu gennem to processkrifter gør alle krumspring for at undlade at forholde sig til den massive dokumentation, de sagsøgte har fremlagt til underbygning af sagsøgers manglende iagttagelse af de forpligtelser og det ansvar, sagsøger som forvalter af Værket er pålagt; forpligtelser og ansvar, man fra sagsøgers side helt åbenlyst ikke hverken evner eller ønsker at opfylde og efterleve.

Det bestrides, at den selvstændige påstand er ”generelt udformet”; tværtimod er den selvstændige påstand formuleret så konkret, som sagsøgers mangelfulde forvaltning af Værket – som udførligt beskrevet og dokumenteret i processkrift C – giver anledning til.

Afslutningsvis vedrørende dette punkt udtrykkes en slet skjult undren over, at sagsøger – så bastant som tilfældet er – søger at afskære de sagsøgte fra at få spørgsmålet om sagsøgers efter de sagsøgtes opfattelse fundatsstridige ageren vurderet under pådømmelse af sanktionspåstandene.

Hvis sagsøger måtte være af den helt sikre opfattelse, at sagsøgers ageren til fulde er og har været i overensstemmelse med de ønsker og krav, Martinus havde til eftertiden, burde en prøvelse af spørgsmålet ikke volde hverken problemer eller medføre en uforholdsmæssig forlængelse af processen.

1. Sagsøgers fortsatte afvisning af opfyldelse af de sagsøgtes provokationer

Det er ganske enkelt forkert, når sagsøger påstår, ”at alle de sagsøgtes opfordringer på siderne 6, 16 og 22 i de sagsøgtes processkrift C vedrører spørgsmål, der blev afgjort ved deldommen af 11. december 2014”.

De pågældende provokationer omhandler en lang række

referater og udskrifter fra bestyrelsesmøder, båndoptagelser, taler, notater og mailkorrespondance.

Ingen af disse kilder var fremlagt og dokumenteret forud for byrettens behandling af krænkelsspørgsmålet, hvorfor det er evident, at byretten ikke kan have taget stilling hertil.

De bagved provokationerne liggende citater er nødvendige for at forstå de sagsøgte handlinger og dermed også for rettens pådømmelse af sanktionspåstandene.

Det er som nærmere beskrevet i processkrift C de sagsøgte opfattelse, at de sagsøgte handlinger har været berettiget ud fra synspunkter om nødret, nødværge eller negotiorum gestio-lignende betragtninger.

Det er netop for at underbygge disse synspunkter, at de sagsøgte påberåber sig de pågældende kilder.

Der er således ved dokumentation af de i processkrift C anførte citater tale om en bevisførelse, der i høj grad er af betydning, når retten skal vurdere eventuelle sanktioner i henhold til ophavsretslovens §§ 83 og 84.

De sagsøgte kan følgelig kun gentage deres henstilling om, at sagsøger dels tager stilling til og kommenterer de pågældende citater mv. og dels opfylder de hertil relaterede provokationer.

De sagsøgte gør gældende, at sagsøger både hurtigt og uden større vanskeligheder vil kunne både kommentere de pågældende citater og opfylde provokationerne relateret hertil, hvorfor sagsøgers fortsatte afvisning heraf må tillægges processuel skadevirkning for sagsøger, således at retten under den kommende pådømmelse af sanktionspåstandene skal lægge de pågældende citater og de sagsøgte fortolkning heraf til grund som dokumenterede fakta.

1. Sagsøgers fortsatte afvisning af de sagsøgte ønske om udmeldelse af syn og skøn

Som det fremgår af processkrift C, anslås det, at der er foretaget mere end 240.000 ændringer i den af sagsøger reviderede udgave af hovedværket Livets Bog.

Sagsøger har ikke på noget tidspunkt indtil videre under skriftvekslingen ønsket at af- eller bekræfte antallet af ændringer, men har blot – senest i processkrift 1 – lakonisk tilkendegivet, at ”omfanget af disse rettelser er i øvrigt udokumenteret”.

På samme måde som de bagved de under pkt. 5 ovenfor nævnte provokationer liggende citater er også antallet og

indholdet af de foretagne ændringer af Værket nødvendige for at forstå de sagsøgte handlinger og dermed også for rettens pådømmelse af sanktionspåstandene.

Der er således ikke tale om en helt overflødig og irrelevant bevisførelse, når de sagsøgte ønsker tilvejebragt en komplet liste over sagsøgers ændringer af Værket og en efterfølgende udmeldelse af syn og skøn til en nærmere belysning af den semantiske betydning af de pågældende ændringer.

Som nævnt er det først den 10. december 2015, sagsøger i processkrift 2 nedlægger sine sanktionspåstande.

De sagsøgte ønsker om tilvejebringelsen af en komplet liste over ændringer og efterfølgende udmeldelse af syn og skøn fremsættes den 22. januar 2016 i processkrift C.

Da de sagsøgte ønsker ubestrideligt er fremsat, umiddelbart efter at sagsøger har nedlagt sine sanktionspåstande og forud for det den 15. marts 2016 afholdte ”særligt forberedende retsmøde, jf. retsplejelovens § 353”, findes sagsøgers henvisning til retsplejelovens § 336 a, § 341, § 353, stk. 4, og § 358, stk. 3, om ikke upassende, så i hvert fald irrelevant.

2. Sagsøgers bemærkninger til sagens fremme

De sagsøgte er enige i, at sagen må fremmes mest muligt og, når sagsøger har opfyldt de i processkrift C indeholdte provokationer, og der har været afholdt syn og skøn, berammes til hovedforhandling af sagsøgers sanktionspåstande og de sagsøgte selvstændige påstand.

Der er ikke belæg for at beramme sagen til hovedforhandling, før sagsøger enten har opfyldt de i processkrift C indeholdte provokationer, eller retten har tilkendegivet at ville tillægge sagsøgers manglende opfyldelse heraf processuel skadevirkning.

Parterne – også sagsøger – har på et retsmøde den 16. januar 2014 accepteret, at sagen blev opdelt i en krænkelssedel og i en eventuel mulig efterfølgende sanktionsdel. Ved at acceptere en sådan opdeling har parterne selv sagt også accepteret, at sagen tidsmæssigt blev udstrakt i forhold til en samlet behandling af både krænkelssedelen og sanktionsdelen.

Henset til at krænkelssedelen er afgjort ved deldommen afsagt den 11. december 2014,

at sagsøger – først ca. 1 år efter deldommens afsigelse – den 10. december 2015 formelt nedlægger de i processkrift 2 indeholdte sanktionspåstande, og

at de sagsøgte umiddelbart herefter den 22. januar 2016 i processkrift C fremkommer med deres bemærkninger hertil, herunder de fortsat uopfyldte provokationer,

finder de sagsøgte ikke et medansvar for, at sagen efter sagsøgers opfattelse er ”trukket i langdrag”.

Når yderligere henses til, at sagsøger i hvert fald indtil videre ikke har kunnet dokumentere noget tab afledt af de sagsøgte krænkelser af sagsøgers ophavsret, må det afvises, at ”Sagsøger lider betydelige retstab ved den langvarige proces ...”.

De sagsøgte afviser endvidere, at man ”igangsætter også løbende nye krænkelser, jf. til eksempel bilag 3 a-b”.

Som det fremgår af bilag 83 b, foreligger der ikke ved de af sagsøger i bilag 83 a påtalte handlinger nogen krænkelse af sagsøgers ophavsret.

Det havde da også været naturligt, om den i bilag 83 a indeholdte påtale – ifald man fra sagsøgers side måtte mene, at de sagsøgte i skrivelsen konkret påtalte anvendelse af symboler var uretmæssigt – var givet på et langt tidligere tidspunkt og havde været medtaget under de forhold, der i øvrigt er beskrevet i stævningen. Dette er ikke tilfældet.

De sagsøgte er fortsat af den opfattelse, at havde sagsøger ønsket en hurtigere proces, burde man i stedet for at anlægge nærværende retssag have forsøgt at få nedlagt et fogedforbud over for de sagsøgte.

Det er de sagsøgte opfattelse, at sagsøger i så fald for længst ville have fået en eksegibel afgørelse, og at omkostningerne hermed ville have været væsentligt lavere end de omkostninger, der indtil videre er afholdt i forbindelse med førelsen af nærværende sag.

4 Sagsøgers yderligere dokumentation for tab

På samme måde som bilag 74 og bilag 79 indeholder det nu fremlagte bilag 84 ej heller nogen form for dokumentation for sagsøgers tab.

Bilag 84 fremtræder som en udateret, usigneret og ikke revisorbekræftet opgørelse udvisende, at sagsøgers påståede samlede tab udgør 1.023.416 kr., hvoraf 367.182 kr. relaterer sig til prisnedsættelser.

Det resterende påståede tab 656.234 kr. er angiveligt den gennemsnitlige årlige nedgang i salget af bøger, CD og symboler ganget med det antal år, man gør gældende, de sagsøgte har foretaget, hvad sagsøger betegner som ”ulovligt kopisalg”.

Ud over at det anvendte talmateriale er udokumenteret og følgelig ikke kan tillægges nogen bevismæssig betydning, bemærkes for god ordens skyld, at man fra sagsøgers side – da de bøger mv., der måtte være afsat af de sagsøgte, er

original-/facsimileudgaver, mens de af sagsøger afsatte bøger mv. er redigerede udgaver – ”sammenligner æbler med pærer”.

Hertil kommer, at man i opgørelsen heraf undlader at fradrage de bagvedliggende produktionsomkostninger; det er naturligvis alene avancen og ikke udsalgsprisen, der om muligt kan opgøres som et dækningsberettiget tab.

På denne baggrund fastholder de sagsøgte, at sagsøger fortsat ikke har dokumenteret sit påståede tab.

5. Sagsøgers påstand om, at de sagsøgte hæfter solidarisk over for sagsøger

sagsøgte afviser fortsat, at der er belæg for at pålægge dem solidarisk og/eller proratarisk ansvar, og henstiller til, at sagsøger opgør, underbygger og dokumenterer sit krav mod hver af de sagsøgte individuelt.

Sagsøgers påstand om, at de sagsøgte gennem hele sagsforløbet har ageret sammen og også fortsætter hermed, må i det hele afvises.

Den som bilag 83 a og bilag 83 b fremlagte korrespondance viser således, at de sagsøgte respektive handlinger foretages individuelt og uafhængigt af hverandre.

Hertil kommer som nævnt ovenfor under pkt. 7, at de af sagsøger i bilag 83 a påtalte handlinger ikke er en krænkelse af sagsøgers ophavsret.

7. Sagsøgers bemærkninger til EMRK artikel 9

De sagsøgte ser intet behov for at forholde sig til sagsøgers bemærkninger til de sagsøgte anbringender om religionsfrihed ved henvisning til EMRK artikel 9.

Blot skal her anføres, at uagtet at sagsøger under hovedforhandlingen af krænkelsspørgsmålet anvendte umådelig energi på at fastslå, at Værket ikke er helligt, og at der ikke er tale om ”hellige tekster”, har flere af sagsøgers rådsmedlemmer, herunder den nuværende formand, ved forskellige lejligheder forud for hovedforhandlingen af krænkelsspørgsmålet udtalt sig i strid hermed.

8. Sagsøgers bemærkninger til de sagsøgte pågående dialog med Erhvervsstyrelsen

De sagsøgte har endnu ikke modtaget en endelig afgørelse fra Erhvervsstyrelsen på spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgers Råd i 2013 var lovligt sammensat og beslutningsdygtigt.

De sagsøgte har senest den 14. ds. indsendt yderligere materiale relateret hertil til Erhvervsstyrelsen til brug for Erhvervsstyrelsens videre tilsynsmyndighed.

De sagsøgte forbeholder sig fortsat at påstå sagen afvist og deldommen ophævet, hvis det måtte vise sig, at sagsøgers Råd i 2013, hvor man traf beslutning om at anlægge sagen, ikke var lovligt sammensat og/eller beslutningsdygtigt.

Per Thorell skrev forordet i Den Intellektualiserede Kristendom, som Instituttet udgav

Af Jens Lindsby

Jeg har jo i et stykke tid interesseret mig for manuskripterne til DIK og derfor sendte Søren mig ud til Jan, *hvor jeg kunne låne de bilag der fulgte med stævningen. Det viser sig, at de manuskripter der forefindes til DIK* her er i deres fulde udstrækning (Mht. originalmanuskriptet er der ihvertfald manuskriptdele der svarer til alle styknumrene i DIK). Men det drejer sig om :

1. Originalmanuskriptet
2. Det manuskript Thorell rettede i og som han tilsidst gav tilbage til Martinus og som rådet har skrevet på, at det ikke må udgives (Ib, Willy og Henning.)
3. Det af Thorell omskrevne manuskript.

Specielt i forhold til prologen i DIK er det interessant, idet prologen i DIK er ”skrevet” udfra to kilder. Den ene er skrevet til den separate bog Det Tredie Testamente (Sandsynligvis den Rolf har og som Thorell har brugt i sit manuskript) og den anden der er skrevet som en fortale til Livets Bog. Det er angiveligt primært den der er anvendt til DIK.

Det der her er lidt underligt er, at Søren har nogle manuskriptsider (udleveret til Kurt af Torben H.), som ikke tilhører nogle af de kilder (??) Andre sider Søren har fået udleveret (specielt omkring 0X) er identisk med de manuskriptsider der fulgte med stævningen.

Meget interessant er det, at se hvad der skrives om forordet (vedhæftet). Rolf har jo hele tiden sagt, at det ikke var Martinus ord, idet ord som progressiv, evolutionære og samvirke retningsbevidst er alt for akademiske.

Da jeg så Rolfs beskrivelse af dette, slog jeg ordene op i hele Martinus værk og i de artikler Per Thorell har skrevet. Og ganske rigtigt, Martinus bruger ikke disse ord, mens Thorell er glad for ordene progressiv og evolutionær. Vi kan så se, at det angiveligt er Per Thorell der har skrevet forordet og at man ikke har Martinus original. Så MI har jo med stor sandsynlighed udgivet Per Thorell i DIK.

Her er et andet eksempel på ændringer i værket og så kan man selv vurdere om det mon har været Martinus ønske, at noget Per Thorell har skrevet, bliver udgivet som Martinus egner ord, endda med Martinus signatur under.

Rolf Elving har i lang tid beskrevet, at nogle af de ord der optræder i Den Intellektualiserede Kristendom umuligt kan være Martinus ord. I forordet til DIK drejer det sig om ordene progressiv, evolutionære og samvirke retningsbevidst.

Men pointen er, at det sprogbrug er for akademisk til at Martinus ville bruge det. Da jeg for ca. et år siden så hvad Rolf skrev, slog jeg ordene op i hele Martinus værk og også i de artikler Per Thorell har skrevet. Og ganske rigtigt, det er ikke ord Martinus bruger. Derimod er progressiv og evolutionære ord som Thorell er glad for.

Vi er så en del der har undret os over hvordan Thorells ord har fundet vej til Martinus værk. Jeg fik lov til at låne noget af det materiale MI har sendt til 4kløveret i forbindelse med stævningen og her findes forklaringen og jeg citerer fra et løblad der ligger inden i manuskriptet til forordet:

” Den foreliggende udgave af Forordet ser ud til at være renskrevet af forfatteren Per Thorell efter Martinus’ anvisninger. Martinus egen original mangler i arkivet. ”

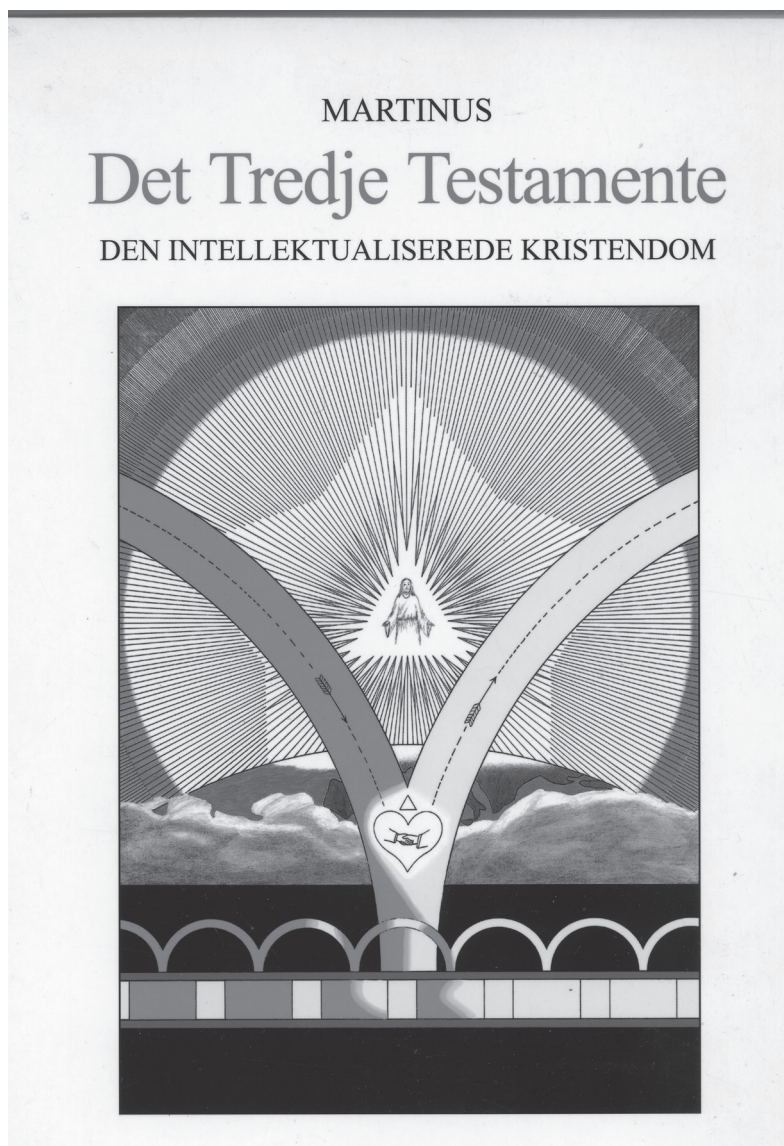

Så Martinus Institut ved med sikkerhed at dette er skrevet af Thorell, men vælger alligevel at udgive det som Martinus, uden at nævne det med et ord. Og det gør man så igen på svensk i 2016 efter al den polemik der har været omkring, at Martinus burde være eneforfatter.

Mht. til at Thorell har skrevet dette efter Martinus anvisninger, må jeg sige, at jeg anser det for helt usandsynligt. Thorell havde redigeret, rettet og omskrevet et originalt Martinus manuskript til den bog der aldrig er kommet og som skulle hedde Det Tredie Testamente. Martinus bad i flere omgange Thorell om at få det tilbage, hvilket Thorell tilsidst gik med til. Dette manuskript bliver i daglig tale kaldt ”det røde hav” pga. Thorells rettelser og Martinus har udtrykkeligt sagt, at det aldrig må udgives.

Det er jo helt usandsynligt, at Martinus efter denne omgang har bedt Thorell om at skrive noget for ham eller efterfølgende har godkendt noget der er skrevet tidligere. Det er i det hele taget helt usandsynligt at Martinus har ønsket, at andre skulle skrive noget af hans værk for ham (Fraset Nibelvang i starten). Vi kan jo også se, at resultatet er blevet Martinus med Thorells ord. I øvrigt kan man se, at det ikke er Martinus, pga. den måde det er stillet op på og Thorell staver igen og igen Tredie med j. Det gjorde Martinus ikke.

I øvrigt står det ingen steder i de manuskripter, man har kendskab til, at Martinus skulle have besluttet, at bogen skulle hedde ”Den Intellektualiserede Kristendom”. Mon det ikke er Ole Therkelsen opfindelse?

Nu har vi et ugyldigt Råd i Martinus Sag

Af Ingrid Holck

14. AUGUST 2016 gik den “guddommelige glans” endegyldigt af rådet ved Martinus Institut.

Alle fremtidige råd vil fra nu af skulle forholde sig til den pinlige plet, der kom på rådets renommé i 2016, da dets medlemmer holdt op med at rotere, sådan som Martinus bestemte at det skulle være:

INGEN må sidde i rådet i mere end 7 år. Det står også i 2014-lovene og skal overholdes i følge dansk fondslov, hvis rådet ønsker at leve op til at være sande og ærlige i alle livets forhold.

Ordret lyder lovparagraffen i den nye, ændrede 2014-udgave:

“Ingen kan være suppleant og bestyrelsesmedlem i mere end sammenlagt syv år”

Denne KLOGE beslutning fra Martinus side indførte han for at absolut INGEN skulle få for meget magt. ROTATIONSPRINCIPPET skulle samtidig sikre, at der kom dynamik og nye ideer ind i Sagen.

Det sidste halve år har det ikke skortet på advarsler og overbærenhed overfor rådet fra de af Sagens venner, som blev klar over, at rådet var ved at komme på vildspor. Sandheden er, at hele det forløbne år har været pinligt, fordi Per Jan Neergaard blev siddende et år for længe. Men de fleste af vennerne tav og undskyldte det med, “at Per Jan nok slet ikke havde brugt sin stemmeret”, som han jo ikke havde mere, efter at hans 7 år var gået.

Men den 14. august 2016 kan det ikke skjules mere. Trine Müller og Jacob Kølle er nu blevet ligeså “pinlige” på de “taburetter” som de skal forsvare lovene med. Disse tre rådsmedlemmer forstår åbenbart ikke, at taburetten vil forsvinde under benene på dem i samme øjeblik de åbner samme loves paragraf 6 og ser kendsgerningerne i øjnene.

Man må spørge sig selv, hvordan disse rådsmedlemmer kan holde balancen i længden, og hvordan de har det med at se sig selv i spejlet hver morgen? For der er ikke skygge af tvivl om, at de fra nu af sidder URET-MÆSSIGT i rådet og dermed gør rådets beslutninger UGYLDIGE i manges øjne.

Alt er saare godt, for Martinus har sagt at han passer på

sin Sag, så alt sker som det skal.

Denne udvikling viser blot, at Sagen endnu ikke er blevet voksen og kan passe på sig selv. Som nogen her på tråden trøstende forklarede det: “Sagen er kommet i “puberteten”, og gør i denne fase ALT det, som den IKKE må.

Over sommeren har der dannet sig en gruppe af Sagens venner, som vil stå vagt om Martinus love indtil de er blevet rettet tilbage til 1982-lovene, opdateret til 2016-fondslovgivning. Alle som er interesserede i at støtte os, kan sende mig en privat besked.

Jeg har skrevet 8 gange til rådet om at få en dialog i gang, og er blevet afvist 7 gange.

Erhvervsstyrelsen må nu komme rådet til hjælp.

Blandt mine kolleger på musikskolen har vi et særligt udtryk, når sammenspillet kræver, at vi hurtigt skal sætte hinanden ind i, at vores før så søde og begavede elever er kommet i den genstridige pubertet. Vi plejer at sige - med et kærligt glimt i øjet:

“Der er LUKKET på grund af OMBYGNING” :-)

Program for **Livets Skole** *i Martinus åndsvidenskab*

September 2016 til juli 2017.

**Sted: Kulturhuset Kilden, Nygårds Plads 31,
Brøndbyøster, 2605 Brøndby**
Fri entré – gratis adgang

Søndag den 11. september 2016

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-17 Foredrag, "Den ideelle livsholdning – set i lyset af Martinus åndsvidenskab", v/ Jan Langekær
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 25. september 2016

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.

Søndag den 9. oktober 2016

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-17 Foredrag, "Livet efter døden – set i lyset af Martinus åndsvidenskab", v/Ingemar Fridell.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 23. oktober 2016

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.

Søndag den 6. november 2016

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-17 Foredrag, "Hvordan får man kørekort til livet? – set i lyset af Martinus åndsvidenskab", v/Peter Wraae.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 20. november 2016

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.

Søndag den 4. december 2016

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-16 Foredrag, "Juleevangeliet – set i lyset af Martinus åndsvidenskab", v/Jan Langekær.
Kl. 16-17 Julegløgg (u/alkohol) og æbleskiver.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 15. januar 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-17 Foredrag, "Verdenssituationen – set i lyset af Martinus åndsvidenskab", v/Karl Jørgensen.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 29. januar 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.

Søndag den 12. februar 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-17 Foredrag, "Alt er såre godt – set i lyset af Martinus åndsvidenskab", v/Jan Schmidt.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 26. februar 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.

Søndag den 12. marts 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG IV.
Kl. 15-17 Foredrag, "Hvad er meningen med livet og hvordan får man kosmisk bevidsthed?" – set i lyset af Martinus åndsvidenskab", v/Toni Bjerremose.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

**FEST FOR MARTINUS KOSMISKE
INDVIELSE I 1921**

LØRDAG den 25. marts 2017. Kl. 12-17:30

med taler, musik og film om Martinus, hans åndsvidenskab og hans epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.

Sted: Kulturhuset, Teatersalen.

(dørene åbnes kl. 11). Efterfølgende veganermiddag fra 18:00-21:00

(tilmelding nødvendig til Jan Langekær på tel/sms: 2015 78 11)

Søndag den 9. april 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG IV.
Kl. 15-17 Foredrag, "Bønnens magiske kraft – set i

lyset af Martinus åndsvidenskab”, v/Ingemar Fridell.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid
og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i
Kulturhuset Kilden.

Sommerkursus i Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab.

Lørdag den 8. juli til fredag den 14. juli 2017

Kragsbjerggaard, Kragsbjergvej 121, 5230 Odense

Intensivt kursus med mange foredrag og efterfølgende dialog.

Boggrupper og artikelgrupper m.m...

Hold for nybegyndere, øvede, og for viderekomne.

Max ca. 90 studerende.

Tilmelding til Jan Langekær på tel/sms: 2015 7811

www.livetsskole.info

www.thethirdtestament.info

Facebook: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

Udstillinger

Udstillinger om Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab.

**Fra september 2016 til maj 2017 i ind og
udland.**

**Støttet af Fonden Det Tredie Testamente (The
Third Testament Foundation)**

Vi har brug for lokal hjælp - Hvis lokalboende
åndsforskere i Midt, Vest og Nordjylland måtte have
overnatningsmuligheder til vore standpersonale hører
vi gerne nærmere på tel/sms: 2015 7811 Jan Langekær

Jægerspris, Kulturhuset Rejsestalden. Søndag den 4.
september 2016.

På standen står Laurits Hansen, som også driver en
studiegruppe i Skibby.

Horsens, Helsemessen. Lørdag den 17. og søndag den
18. september 2016.

På standen står Bo Boilesen, m.fl.. som har en studie-
gruppe i Horsens under oprettelse.

Aarhus. Krop-Sind-Ånd messen. Fredag den 30. sep-
tember til søndag den 2. oktober 2016. På standen står
studiegruppelederne Karl Jørgensen, Margit Kjeldsen
og Hanne Eleana Jensen m.fl.

Silkeborg. Det nye medborgerhus på Bindslevs Plads. Lørdag den 8. og søndag den 9. oktober 2016. På standen står Margit Kjeldsen, m.fl.. fra hendes studiegruppe i Aarhus.

Skanderborg. Audonicon, Grønnedalsvej 14. Lørdag den 15. og søndag den 16. oktober 2016. På standen står Bo Boilesen.

Frankfurt. Frankfurter Buchmesse. 19-23. oktober 2016.
Die Wissenschaft der Allliebe - Das Dritte Testament von Martinus.
På standen står Henry Nold, Ninni, og Hans-Jürgen Schäffer.

Ulriksholm Slot. Nordfyn. Julemarked. 12-13. november 2016.
På standen står Karl Jørgensen og Rikke Sillesen m.fl.. fra Karl's studiegruppe i Odense.

Viborg, Golf Salonen. 14-15. januar 2017.
Lokale åndsforskere søges som standpersonale. Ring 2015 7811 Jan Langekær.

Gram Slot. 28-29. januar 2017. På standen står Bo Boilesen.

Brøndbyvester. Brøndby Hallen. 3-5. februar 2017.
På standen står standpersonale fra LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab, Brøndbyøster.

Odense. Odense Congress Center. 17-19. februar 2017.
På standen står Karl Jørgensen og Rikke Sillesen m.fl.. fra Karl's Odense studiegruppe.

Holstebro. Musikteateret. 25-26. februar 2017.
Lokale åndsforskere søges som standpersonale. Ring 2015 7811 Jan Langekær.

Aalborg. Aalborg Kongres & Kulturcenter. Europahallen. 3-5. marts 2017.
På standen står Hellebeth Hansen, Jan Langekær og Bjarne Rasmussen, Aksel Kristensen m.fl.

Vejle. Huset Domus. 4-5. marts 2017. På standen står Margit Kjeldsen og Bo Boilesen.

Ulriksholm Slot. Nordfyn. Påskemarked. Skærtorsdag og Langfredag den 13-14. april 2017.
På standen står Karl Jørgensen og Rikke Sillesen m.fl.. fra Karl's Odense studiegruppe.

NORGE. Toril Sandbugt regner med at gentage udstillingen på Vegetarmessen ved Oslo.

SVERIGE. Her gør Thor Gjörvad et kæmpearbejde med mange årlige udstillinger, nu på 10 år med støtte fra Stiftelsen Tredie Testamentet i Göteborg.

LONDON. MindBodySpirit Festival. Olympia Hall. 28. april – 1. maj 2017. Stand D38, i midten af hallen.

For andet år i træk afholdes denne udstilling, hvor der blev solgt mange bøger af The Third Testament, og skabt mange gode personlige engelske og oversøiske kontakter med personer fra stort set alle verdens kontinenter.

På Standen står Hellebeth Hansen, Jan Langekær, Pia Daimo, Chris Daimo og Sandy Scott fra England, m.fl. fra
THE SCHOOL OF LIFE in Martinus Spiritual Science, Copenhagen.

NEW YORK. Nye personlige kontakter til U.S.A er for ganske nyligt blevet skabt. Der arbejdes p.t. på at få en udstilling med foredrag og dialog til Manhattan, New York.

Når stilforskeren får magt som han har agt

Af Jan Schmidt

Martinus skriver om åndsforskeren og stilforskeren: «At «aabne» Livets Bog er altsaa ikke gjort ved blot og bar at aabne den rent fysisk, blade den igennem og «læse» den. Den kan desuagtet heraf for en saadan Læser være en absolut lukket Bog. Den kan kun virkeligt aabnes af den, der har naaet et saadant Begær efter aandelig Viden, at han i sin Søgen efter denne ikke lader sig hindre hverken af Stil eller Form. Hans Bevidsthed maa være saa aandeligt fremskreden, at disse nævnte Realiteter er blevet et saa ganske underordnet Spørgsmaal, at han ikke ønsker at spille Tid med nogen som helst Form for Kritik af disse. Kun den, der er saaledes indstillet, kan gøre sig Haab om i nogen Grad at kunne aabne Livets Bog og komme til den dybere Mening, som er skjult bag den for alle synlige Tekst og Stil.

Enhver Sandhedssøger eller Aandsforsker, der ikke har den her skildrede Indstilling, men mere hæfter sig ved Stilen eller den ydre Form, er jo ikke Aandsforsker, men Stilforsker eller Forsker af den ydre Form. For et saadant Væsen kan den til Livets Bog knyttede ydre Form og Stil undertiden være en uovervindelig Hindring, idet al dets Energi udløser sig i Kritik af de i samme Form eventuelt fremtrædende smaa tekniske Fejl og grammatiske Ufuldkommenheder e. l. Først naar den dybere Mening i Livets Bog bliver til Hovedtingen og Stilen og Formen bliver til en Biting for Læseren, da oplever han «Den hellige Aand» gennem nævnte Bog.»

Læg mærke til at Martinus bruger det stærke udtryk «spilde tid» om kritik af Martinus' stil og form og ikke bare det svagere udtryk «bruge tid».

Stilforskerens kritik kan man således tage let på - den er ifølge Martinus ikke værd at spille tid på, så længe stilforskeren ikke har taget den magt, der skal sikre, at værket beskyttes mod ændringer. Hvis det lykkes stilforskeren at tage denne magt, svarer det til, at ræven er sat til at vokse høns.

I den situation bliver stilforskerens kritik ikke længere noget, man kan ignorere, for så har stilforskeren fået magt til ikke bare at kritisere, men ligefrem også at gennemtrumfe sin kritik ved at rette i det, Martinus har valgt at skrive, sådan at formen udelukkende følger stilforskerens vilje og ikke Martinus' vilje. Og det er det, der er sket!

Den moderniserede udgave - som erstatning for den originale - er således udtryk for, at stilforskeren har fået magt som han har agt. Han har fået sin vilje gennemtrumfet på

bekostning af Martinus' vilje endda i så systematisk grad, at ikke een eneste sætning i Martinus' tretusind-siders syv-bind hovedværk har fået lov til at bevare den form, som var Martinus' vilje. I den moderniserede udgave er Martinus' vilje konsekvent og systematisk erstattet af stilforskerens.

Nu må man ikke tro, at stilforskeren nødvendigvis er uintelligent. Han kan udmærket have en forholdsvis stærk intelligens, som han bruger som «våben» til at forklæde sin kritikk. Stilforskerens kritik er jo i virkeligheden udtryk for intolerance og opleves af stilforskeren som «retfærdighed», hvilket Martinus bl.a. skriver om i Livets Bog, bind I, side 13: «...idet nævnte Intolerance altid fremtræder for de samme Væsener under Forklædningen «Retfærdighed»»

Så hvordan bærer stilforskeren sig ad med at forklæde, at den moderniserede udgave ikke følger Martinus' vilje, men udelukkende stilforskerens vilje, sådan at den moderniserede udgave og dermed stilforskerens vilje fremtræder under forklædningen «Retfærdighed»?

Det gør han ved at fordreje tingene. Åndsforskeren som er ligeglad med, hvilken retskrivning Martinus har valgt at skrive med, beskyldes af stilforskeren for at være dogmatisk tilhænger af gammel retskrivning. Når åndsforskeren ønsker at læse den originale udgave og ikke stilforskerens udgave, så beskylder stilforskeren åndsforskeren for at «dyrke gammel retskrivning». Dette er naturligvis en absurd beskyldning, fordi den er det stik modsatte af sandheden. Åndsforskeren foretrækker ikke gammel retskrivning - eller ny! for den sags skyld. Åndsforskerens indstilling er jo netop - som Martinus skriver - «...at han ikke ønsker at spille Tid med nogen som helst Form for Kritik af» form eller stil.

Det er jo netop kun stilforskeren, der er belastet med denne umodne tendens. Men det forsøger stilforskeren, der er kommet til magt, at skjule ved at bruge sin intelligens til at manipulere med, ved som nævnt at beskyldte åndsforskeren for de dårligdomme som i virkeligheden udelukkende tilhører stilforskeren. Det er sådan et forsøg på at tillægge andre de psykiske dårligdomme, man selv har, som i psykologien kaldes «projektion». Og det er en sådan projicering af stilforskerens ubevidste bevidsthedsmæssige dårligdomme, som denne forsøger at projicere over på åndsforskeren. Dette er en helt nødvendig psykologisk «forsvarsmekanisme» for stilforskeren, for at stilforskeren kan fastholde det bedrag, at han selv er åndsforsker og at de virkelige åndsforskere, kun er

stilforskere. Når han ikke længere kan fastholde dette bedrag, bryder hans falske selvbillede sammen. Et sådant sammenbrud er nødvendigt, men ubehageligt. Og det er dette ubehag som stilforskeren fornemmer og ubevidst bekæmper med sine bedrag, som også til dels er ubevidste, fordi de er en del af stilforskerens personlighed.

Det er derfor logik for enhver åndsforsker, at så længe stilforskeren har taget magten, så kommer der ikke fred i sagen. Stilforskeren prøver konstant at bilde sig selv og omgivelserne det bedrag ind, at han er åndsforsker, der kan ændre på værket uden at ændre på værket, og at han dermed kun vil freden og sagens bedste, og den mener stilforskeren kun kan opnås ved at alle følger hans vilje.

Men stilforskeren er og bliver stilforsker - og kan ikke samtidig være åndsforsker. Han kan kun skabe ballade så længe han har magten på Martinus Institut, uanset hvor meget han er overbevist om det modsatte, fordi hans tænken, gøren og laden er baseret på bedrag.

Når han udsættes for kritik, vil han pr rygmarvsreaktion afvise den som usaglig, «skræddesnak» eller hvad han nu kan finde på med sin forstand for at bedrage sig selv og sine omgivelser, fordi han jo er overbevist om, at han har ret, at han er åndsforskeren og ligeledes tror sig i stand til at forbedre på stilen, og dermed tror sig berettiget til at ændre i værket, så længe han ikke TROR ændringerne ændrer i værket. Og det tror han ikke, for han tror pr. definition meget mere på sin egen stil end på Martinus' stil.

Man kan derfor ikke overtale stilforskeren med argumenter. For argumenter er han ikke modtagelig overfor. De undergraver jo hans vilje til at kritisere og ændre stilen. Og den vilje er han ikke klar til at give afkald på. Men det vil han naturligvis blive, når tiden er moden. Og derfor må man også tilgive ham, fordi han ikke ved, hvad han gør. Men man må også tage sig i agt, så man ikke lader sig bedrage af stilforskerens bedrag.

Hvis man ikke kan gennemskue stilforskerens bedrag, så støtter man indirekte også stilforskerens vilje og går dermed imod Martinus' vilje. At gennemskue disse bedrag er således en forudsætning for at man støtter, at - ikke stilforskeren -, men alene åndsforskeren får magten på Martinus Institut. Det vil ske, uanset om man arbejder for eller imod det. Men det vil ske hurtigst, hvis man arbejder for det. Men det gør stilforskeren naturligvis ikke. Men det vil han komme til, når han har gjort de nødvendige erfaringer og derfor ikke længere er stilforsker. Her må man igen huske Martinus ord:

«Da denne som Retfærdighed maskerede Intolerance saaledes eksisterer som et naturligt Anlæg i ovennævnte Væsener, vil disse ikke være i Besiddelse af noget som helst andet Middel til at overvinde denne end en eventuel udvortes eller teoretisk Basis. De vil derfor i deres

Opfattelse af den absolute Sandhed eller eksisterende Virkelighed med dens Love, Principper og Ideer komme til at afvige fra det Billede, som den i Form af Livets Bog er manifesteret i, i samme Grad som deres Opfattelse afviger fra at være upartisk eller ligevægtig. Men da nævnte Opfattelse jo ikke skabes af deres Villie, men af deres til Dato selvoplevede Erfaringsmateriale, og dette, som allerede nævnt, er af en saadan Karakter, at det endnu ikke har kunnet skabe Basis for en kulminerende Kærlighedsevne, og derfor heller ikke kan være i Besiddelse af en mod alle Felter rettet Tolerance, saa bliver de samme Væsener nødsaget til eventuelt paa flere Felter endog at være mine Modstandere, ganske uanfægtet af hvormeget de saa end maatte Ønske at være det modsatte.

Men da Resultatet af en saadan afvigende Opfattelse altid sluttelig vil føre til en Bekræftelse af Virkeligheden, vil alle de, som paa Basis af deres naturlige Anlæg er nødsaget til at være mine Modstandere, i Virkeligheden være mine Medarbejdere, og der vil i dette Tilfælde, ligesom i alle andre af Livets Tilskikkelser, ikke være noget som helst Grundlag for at gengælde eller svare paa nævnte Væseners Intolerance med et af Intolerance fremkaldt Gensvar, men derimod absolut ene og alene kun være et fuldt og fast Grundlag for et af Kærlighed frembragt Gensvar i Form af en vejledende og hjælpende Haand.

Og Virkelighedens eller Sandhedens Blottelse, i Form af Livets Bog, vil da heller ikke i noget Tilfælde udgøre et mindre Forsvar eller Defensorat for disse dens Modstandere end det, den udgør for alle andre eksisterende Væsener eller Individier. « (Livets Bog, bind I, stk. 14)

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Humanismen på nedtur

De Østeuropæiske lande er blevet problematiske for EU, da de åbenbart ikke accepterer det grundlag, EU bygger på. Deres nationalistiske egoisme betyder, at humanismen har svære vilkår i disse lande.

Da Paven for nylig var på besøg i Polen, blev han af den polske kirke kritiseret for at være for human, fordi han opfordrede til at tage godt

imod flygtninge. Den del af hans tale blev af Polens regering beordret slettet af referatet i medierne. Det er sådan et diktatur gør! Paven må altså siges at være mere kristen end den polske kirke, som åbenbart har glemt Jesu bud om næstekærlighed!

Stakkels syriske folk

Den syriske diktator dræber med hjælp fra Rusland og Iran sit eget folk. Især synes han at gå efter skoler og hospitaler. Der var engang 6 hospitaler i millionbyen Aleppo, men den sidste er just blevet sønderbombet, så mange læger og patienter blev dræbt.

Selv om vi ved, der er en dybere mening med alle de lidelser, folkene i mellemøsten får for tiden, er det alligevel ikke til at bære at følge denne djævlmentalitetens udfoldelse, især ikke når det er børn det går ud over.

Men det er også sørgeligt at høre om de danskere, der på de sociale medier kalder de, der hjælper flygtninge for "landsforrædere". Danmark er blevet delt i to lejre – de humane og de egoistiske, fårene og

bukkene. Også Sverige har nu fået problemer med "bukkene". Kærlighedsevnen bliver sandelig udfordret i disse tider.

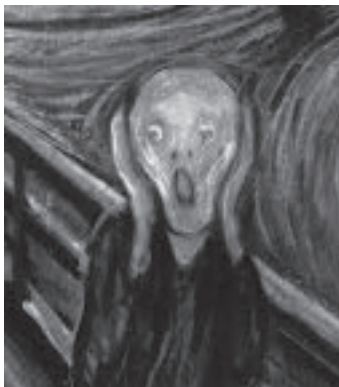
Vi har meget at lære af Canada, der tager imod flygtninge med varme åbne arme, ja selv Præsidenten giver dem et knus! Se det for jer – Pia Kjærsgaard tage imod flygtningene med et varmt knus!!

Fredsforskning

Forskning har vist, at hvis kvinder er med i fredsforhandlinger, er der større chancer for, at de lykkes og holder.

FN skal have ny generalsekretær i år. Flere kvinder er bragt i forslag, og den afgående på posten har anbefalet, at man vælger en kvinde. Men da beslutningen skal træffes i Sikkerhedsrådet, bliver det nok alligevel en mand – mænd har jo mere tillid til deres egne!

Angsten stiger

I medierne hører man, at halvdelen af alle kvinder mellem 18-34 år har psykiske problemer, især med angst og depression. Hvis det er rigtigt, må man undres over, at det sker i en tid, hvor man på mange måder har mere tryk og flere muligheder end i "gamle dage". Nogle mener, at fordi vort liv ikke længere er en kamp for at få til dagen og vejen, er det sværere at finde livets mening.

De mange valgmuligheder giver usikkerhed for, om man måske vælger forkert, nu hvor vi står med ansvaret for eget liv. Præsterne siger godt nok, at man bare skal lægge sit liv i "Guds hånd", men ham er der ikke ret mange, der tror på mere.

Mon ikke vi nu har mere brug for den logiske forklaring, Martinus har givet os, nemlig at det er en del af den menneskelige udvikling at vi bliver mere og mere følelsesmæssigt sensitive. Men med en voksende intelligens vil vi efterhånden bedre forstå, hvad der sker med os og kan lære at leve med det. Med Martinus' verdensbillede kan vi finde livets logiske mening og dermed nå frem til at bruge den øgede

sårbarhed positivt. Men det tager nok en del tid endnu, før det etablerede behandlersamfund har opdaget denne udvej, foreløbig sørger medicinalindustrien jo for, at der er piller nok til at sløve vore følelser.

Konvertitter

Flere og flere asylansøgere, især iranere, konverterer til kristendommen. Indremission har fået en ny missionsmark. De holder sommercamp for asylansøgere, hvor der prædikes på både farsi og arabisk. Vi har hørt en historie om en iraner, der har mødt Jesus i en åbenbaring.

De kommer i medierne. F.eks. fortalte en omvendt iraner til Anders Laugesen i et radioprogram, at det der især tiltalte ham ved Kristendommen var, at Jesus havde fritaget ham for al hans skyld ved at have sonet den for ham.

Vi ved nok, at kristendommen engang vil blive den dominerende globale religion, men så skal den vel først frigøres for alle fejlfortolkninger. Jeg forestiller mig, at når islam bliver mere og mere utroværdig for dens tilhængere, vil de begynde at gå over til den form for kristendom, som Martinus står for. Men så skal de have mistet evnen til at tro – og det synes at have lange udsigter.

Hukommelsen

Nu mener forskerne, at de kan udpege nøjagtigt, hvor i hjernen hukommelsen sidder! Ja, Dan-

mark har endda givet en meget stor forskningspris på 7½ mill.kr. for opdagelsen.

Det kan vi kun smile ad, for naiv kan man være og tro, at nogle kemiske stoffer i hjernen, som endda udskiftes med visse mellemrum, kan opbevare erindringer gennem 70-80 år. Vi ved jo, at hukommelsen er et åndeligt fænomen, der blot bruger hjernen som redskab. Men forskerne ved ikke, at vi har åndelige legemer, der nok så effektivt kan opbevare minderne, men forbindelsen til den fysiske hjerne kan nemt svigte, især for de demente.

Havde forskerne interesseret sig lidt for de nu så velkendte nær-dødsoplevelser, kunne de have konstateret, at selv om hjernen er på stand by, dvs ude af funktion, er hukommelsen faktisk klar nok, ja ofte bedre uden den hjerne! Vi må bare vente til den dag, de er blevet klogere, så vi ikke behøver spille penge på fantasifuld forskning.

Elektrochok

Elektrochok bruges nu mere og mere, og selv om de fleste klager over permanente bivirkninger, især i form af hukommelsestab, siger lægerne at der ingen bivirkninger er. Hvad patienterne siger, betyder åbenbart ingenting, for lægerne ved bedst! Patienterne står i en så sårbar situation, at de færreste formår at protestere effektivt. Og elektrochok

er jo meget billigere end et langt terapiforløb, evt. hos en alternativ.

At der findes alternative metoder til mange sygdomme, har vi for nyligt set i en udsendelsesrække på DR2. Men selv om det blev bevist på alle måder, at det alternative virkede, nægtede lægerne at tro på det – kaldte det allerhøjst placebo, dvs patienternes egen indbildningskraft.

Jupiter

Den store gasplanet i vort solsystem, Jupiter, har vist sig at have en 20 gange stærkere udstråling end Jorden. Man forstår ikke hvorfor. Men det er logisk nok, eftersom det er en døende planet.

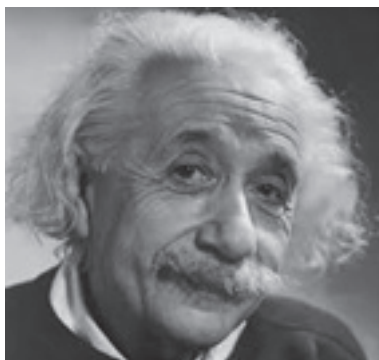
Alle levende væsener, også planeter, har en fysisk organisme der er bygget af spændingen mellem en indadgående og en udadgående energi – på tiltrækning og frastødning. En nyfødt planet har en indadgående energi, som er meget stærkere end den udadgående, mens det er omvendt for en døende planet. Jorden har en ret fin balance, hvis vi ikke forstyrrer dens energistrømninger alt for meget.

Fysikerne er så stolte over at have fundet noget, de kalder ”tyngdebølger”, en usynlig energi der gennemtrænger alt, men som de faktisk ikke kan måle, bortset fra nogle sporadiske virkninger. Først når de bliver klar over, hvad åndelig energi er, opdager de (måske), hvad det handler om.

Einstein

Einstein skrev i et brev til enken efter hans vens død: ”Michele er gået lidt foran mig på vej ud af denne underlige verden. Det er ikke vigtigt. For os som overbevi- ste fysikere, er adskillelsen mellem fortid, nutid og fremtid blot en illusion, om end den er aldrig så påtrængende.”

Fysikkens superstar

Steven Hawking, der er totalt lammet og sidder i kørestol, gæster i skrivende stund København. Alle vil så gerne høre hans elektroniske røst, men er han nu så klog, som man tror? Han taler om **big bang** og **sorte huller**, som om det er realiteter, men han ved i virkeligheden ikke ret meget om universet, eftersom han ikke kender noget til den primære baggrund for den fysiske verden – den åndelige dimension.

I øvrigt tror han, at vi mennesker er alene i universet. Og Gud har han for længst afskrevet i sit liv. Han vil nok blive temmelig for-

bavset – og klogere, når det bliver hans tur til at komme over på den ”anden” side.

Næstekærlighed

Det står lidt sløjt til med næstekærligheden i dagens Danmark, det sørger regering og retssystem for. Hjælper man en flygtning risikerer man bødestraf. En person i Århus tilbød en enkel overnatning til en flygtning på gennemrejse – og så blev hun anmeldt til politiet og sagsøgt.

I de sociale medier florerer hadefulde indlæg, som kalder muslimerne for en besættelsesmagt. Drejer det sig bare om en lille asocial gruppe? Det er vel ikke tilfældigt at Dansk Folkeparti er det næststørste i Danmark. Men nu er der startet et nyt fremmedfjendsk parti, der ikke synes at DF er skrap nok overfor flygtningene.

Folketingets formand, Pia Kjaersgaard, er ude med riven efter de veluddannede, som hun mener deler landet og ødelægger sammenhængskraften. Hun ser ikke, at det er hende selv der deler landet. I

øvrigt har hun indviet et tempel for asa-troen – den indvandrede patriarkalske tro der sejrede over den gamle gudinde-religion, som var en frugtbarhedskult. Hun ærede altså den tro, som et invaderende krigerisk nomadefolk medbragte. Der er åbenbart forskel på indvandrere.

Ulighed og terrorisme

Uligheden er stor og voksende i verden, men den er især stor i den arabiske verden. Dette skaber så megen utilfredshed, at det bliver til grobund for oprør, men altså også til terrorisme. Men hvem skal nu have skylden for det arabiske folks elendighed? Alle slags fantasifulde forklaringer verserer om især det skrækkelige USA. Endda præsident-kandidaten Trumps påstand om, at det er Obama og Hillery, der har skabt IS tror man på.

Men heller ikke Europa med dets tidligere kolonimagter går fri af skylden. Det ser ud til at være ret nemt at opildne til had og vrede – og dermed til terroraktioner. Mange tror det har med islam at gøre, men faktisk har de fleste terrorister ikke været særlig religiøse, man har bare brugt den muslimske tro til at tænde fanatismens ild. Dybest set tror jeg, det mest handler om frustration. Men måske også en stor vrede over verdens uretfærdighed, som de ikke kan se nogen vej ud af.

Privatisering af vand?

Den borgerlige regering i Danmark er begyndt at luften planer om at privatisere vandforsyningen. Dette vil sandsynligvis være ensbetydende med, at nogle private fonde vil opkøbe retten til at hente vort grundvand op og sætte en pris, der kan garantere dem en pæn profit.

Men hvorfor skal nogen tjene penge på det, som er vores allesammens – det vand der er skænket os af – ja af hvem – Guddommen? Og hvis de en dag ikke synes, de tjener nok, kan de så bare lukke for vandet? Vi kan jo ikke leve uden. Tanken er for mig absurd – vil man så næste gang privatisere den luft, vi indånder?

Men faktisk er vandet blevet privatiseret flere steder, f.eks. i Berlin. Her har forbrugerne måttet gå sammen om at tilbagekøbe retten til at hente deres vand op. Også andre steder har man måttet samle penge sammen for igen at få magten over vandforsyningen, da privatiseringen betød, at vandet blev meget dyrere.

Burhøns

Når forbrugerne ”stemmer med fødderne”, som man siger, dvs holder op med at købe noget, de finder uetisk, så sker der noget. Da flertallet holdt op med at købe æg fra burhøns, så endte det med at den slags æg nu udgår fra forretningerne. Det nytter altså noget, når man får folk til at ændre adfærd.

Men det har jo også en del at gøre med, at mennesket udvikler sig i retning af at ønske bedre vilkår for dyrene. Mange har ikke kunnet holde ud at se hønsenes små ”fængsels-celler”, hvor de får ødelagt benene, fordi de aldrig får brugt dem.

Mørket dræber sig selv

I foredraget ”Det himmelske lys” (29/6-64) siger Martinus om sin Sag bl.a.: ”Skulle det vise sig, at noget bliver mere og mere ufuldkomment, skulle det vise sig, at nogle af personerne, der har ansvaret, skulle blive mindre og mindre ansvarlige, behøver man ikke at være bange

for det, fordi den ligger i forsynets hånd – Sagen kan ikke gå tabt, Sagen vil blive ved med at vokse. Der vil bare komme nye kræfter – altså nye energiformer til – nye mennesker, således at den vil blive ført videre og videre.

At der vil blive høvlspåner og så videre, det er ganske naturligt, fordi det er der i en hvilken som helst skabelse. Men det gælder om, at vi selv viser eksemplet, det gælder om, at vi ser på alt det lyse, alt det

gode, der er i en sag – det onde, det mørke, det dræber sig selv. Det gør det.”

Foredraget kan høres på Martinus-webcenter.dk.

Syge fællesskaber

I en bog med dette emne læste jeg, at det første kendetegn på usunde fællesskaber er, at al autoritet er forankret i ledelsen, som forbyder andres kritik men mangler selvkritik. Når dette accepteres af medlemmerne, skyldes det mental og åndelig dovenskab, fordi det nu engang er det nemmeste. Fri selvstændig tænkning kræver mod og energi. Filosofen Kant kaldte det ”selvforskyldt umyndighed”.

Søren Kierkegaard kaldte det ”sygdommen til døden”, fordi det betyder, at man ikke er blevet et autentisk menneske.

Det tyrkiske diktatur

I Tyrkiet er den store heksejagt gået ind på alle, der mener noget forkert. Alle er bange og tør ikke sige noget, når journalister spørger dem om noget. Skoler og universiteter lukkes, hvis man har den mindste mistanke om, at de her tror på en oprørsbevægelse, som de færreste kender til.

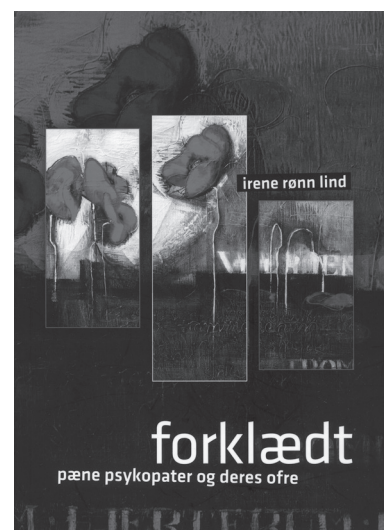
Der opildnes til intolerance, også overfor homoseksuelle. Diktatoren skal nok få sin vilje, måske endda til at indføre dødsstraf. Europa har store tyrkiske indvandrersamfund, hvor han også udøver sin manipulerende propaganda, så også her skabes der splittelse.

Det er nok ikke spor tilfældigt, at Tyrkiet ikke fik chancen for at komme med i EU. Man siger det skyldes splittelsen på Cypern – så det fik forsynet arrangeret fint. Det vigtigste er vel også, at de europæiske lande finder fælles fodslag, det er svært nok. For hører Tyrkiet overhovedet til Europa? Det må vente til næste fremskridt, når hele verden skal samles!

Ekstra kirkeskat

Nu skal skatteyderne betale særligt for at den danske folkekirke kan give sjælesorg online.

Jeg troede, at sjælesorg var det, præsterne allerede fik deres løn for.

Jeg har læst denne interessante bog om de pæne psykopater. De tiltrækkes især af organisationer og bevægelser, der har et ideologisk grundlag, der taler om tolerance og næstekærlighed, for der er det ligesom nemmere at få fodfæste.

Konkret omhandler den om en person, der i en frikirke fik med børn og unge at gøre - og misbrugte dem seksuelt. Han kunne jo altid manipulere dem ved at snakke om ”Guds vilje”.

Da forældrene opdagede, hvad der foregik, rejste han til USA, hvor det er nemt at komme indenfor i det religiøse miljø. Her er han nu blevet retsforfulgt for seksuelt misbrug af børn.

Om Martinus' stil og stilforskerens stil

Af Jan Schmidt

Martinus' særlige stil var bl.a., at han valgte, at hele hovedværket skulle skrives med gammel retskrivning, hvor han bl.a. visse steder skriver "Mineralier" og andre steder "Mineraler", ligesom han i nogle af sine sekundære værker valgte ny retskrivning. Martinus var fuldt ud klar over, at dette hans specielle valg mht. stil ville give anledning til kritik fra stilforskerens side. Derfor følte han også nødvedigt at skrive om det en del steder. Det fremgår ikke blot af citatet, jeg bragte i mit indlæg "NÅR STILFORSKEREN FÅR MAGT SOM HAN HAR AGT", men også i "Hvad er Sandhed?" kapitel 29, hvor Martinus skriver om stilforskeren: "Han vil kritisere disse ord og sætninger, deres opbygningsform og eventuelle stilistiske afvigelser fra de traditionelle eller moderne former for retskrivning."

Martinus har således været fuldt ud klar over, hvordan stilforskeren ville finde på alle mulige undskyldninger for at gennemtvinge sin egen vilje på bekostning af Martinus' vilje ved at ændre i Martinus' form og stil. Disse stilforskerens undskyldninger skal tjene til at forklæde hans intolerante kritik som "retfærdighed".

Og når det gælder om at finde på sådanne undskyldninger, så mangler stilforskeren ikke fantasi. Vi har således hørt stilforskeren påstå, at stilforskerens rettelser er en forudsætning for at digitalisere værket. Det er åbentlyst forkert og demonstrerer, at stilforskeren heller ikke går af vejen for at udtale sig SOM OM han var autoritet indenfor emner, han stort set intet kender til og dermed sætte falske rygter i omløb.

Andre stilforsker-undskyldninger er, at Martinus særlige valg af retskrivning ikke udgør en del af Martinus' særlige form eller stil!! En fuldstændig tom og absurd påstand, for hvad skulle den ellers være? Og påstanden bliver ikke mindre absurd, når samme stilforsker utallige gange har gentaget, at en retskrivningsændring er en del af FORMEN, fordi stilforskeren på det tidspunkt forsøgte at forklæde sin intolerante kritik af Martinus form med den ligeså udokumenterede påstand, at ændring i formen ikke ændrer i indholdet.

Og vi ser også hvordan stilforskeren ligeså absurd beskylder åndsforskeren for at være stilforsker med mindre han godtager stilforskerens ændringer i værket!! Så kan det næppe blive mere logisk selvmodsigende og absurd.

Men stilforskeren ser ikke det absurde i sine bedrag. For han ser slet ikke, det er bedrag, på samme måde som en alkoholiker ikke ser, han er alkoholiker, fordi han også konstant skaber bedrag, der skal fastholde illusionen om, at han ikke har et alkohol-misbrug. Et sådant misbrug kan skjules et vist stykke tid, men gradvis eskaleres det mere og mere, og til sidst er det så omfattende, at det er synligt for alle, bortset fra alkoholikeren selv, som altid er den sidste til at opdage sine egne bedrag og sit eget misbrug.

Sådan er det også med stilforskeren. Han er den sidste til at opdage, at han er stilforsker, og derfor ser han heller ikke, at han kun følger sin egen vilje og ikke Martinus' vilje med værket. Og derfor har stilforskeren placeret sig selv uden for sagen, men han har også narret sig selv med sine selvbedrag til at tro, at han tilhører sagens midte og at hans ændringer i værket ikke er ændringer, men udelukkende forbedringer af formen! Og på den måde har stilforskeren bildt sig selv og andre stilforskere ind, at han har gjort det bedre end Martinus og derfor også hjulpet Martinus!

Jo, man må i sandhed have ondt af stilforskeren, der tror han er åndsforsker og bede for, at han snart kommer fri af sine vildfarelser.

Filosofiske krummer

At øve sig i at vise kærlighed er at hele sit liv. (Bernie Siegel)

Meningen med livet fremgår af, hvad du giver. Din eksistens i formernes verden skyldes, at du har en "mission", en opgave. (Wayne Dyer)

De forhold du har til ting og mad og vejret og andre mennesker er alt sammen en afspejling af dit forhold til dig selv. (Louise Hay)

En nær-døds profetiske visioner: menneskeheden skal opleve en global katastrofe, derefter vil et nyt menneske opstå og ændre verden. (John White)

Den person har en karakterforstyrrelse som antager, det altid er "de andre" der har skylden. Og en neurose hvis han antager han altid selv har skylden. (Psykologen)

Mange binder bevidstheden til fortidens traumer. Spiritualitet er at være nærværende i nuet. (Jes Bertelsen)

At befri andre for de forventninger, vi nærer til dem, er virkelig at elske dem. (Shirley Maclaine)

Virkelig kærlighed er en vedvarende forening med universet. (Scott Peek)

Ingen voksen-kærlighed kan erstatte den kærlighed, man ikke fik som barn. (Susan Forward)

Ensomheden er alle store ånders skæbne – en skæbne som indimellem beklages, men som altid vælges som det mindste af to onder. (Schopenhauer)

At være ensom har den store fordel, at man holder op med at flygte fra sig selv. (Marcel Proust)

Ensomhed er ikke en længsel efter selskab. Det er en længsel efter beslægtede sjæle. (Anonym)

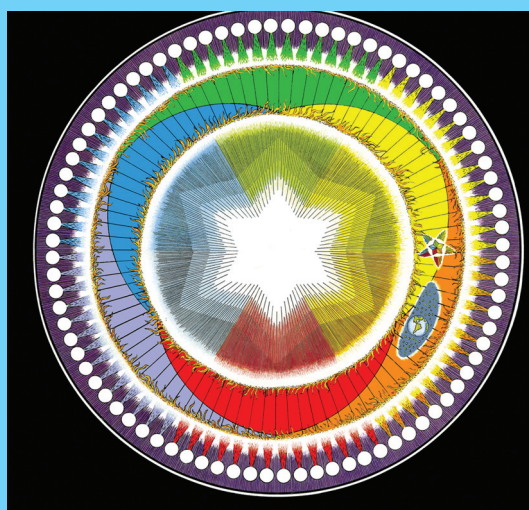
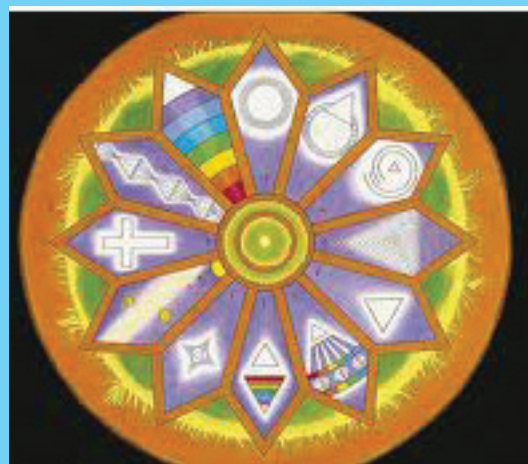
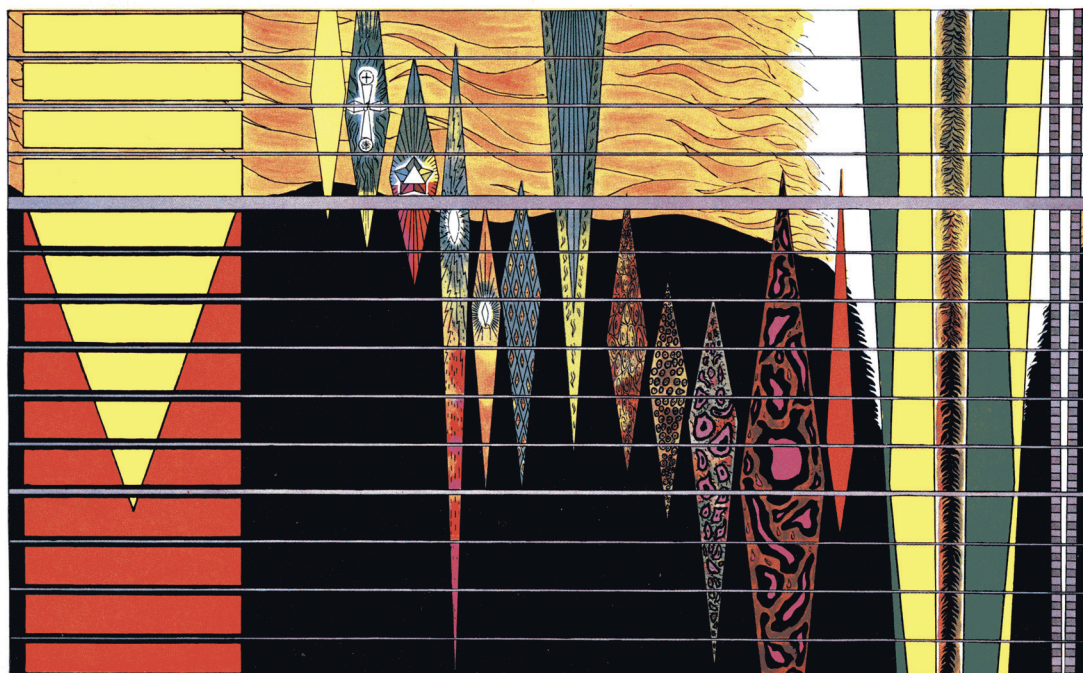
Man er dømt til at gentage sine fejltagelser, hvis man ikke lærer af dem. (Wayne Dyer)

Frihed består i et radikalt JA til at man er den, man er, og at verden er det, den er. (Vera Sæther)

Hvis kærlighed får jorden til at dreje rundt, hvad skal vi så i det ydre rum? (Gilman)

Symbol nr. 33.
De dyriske og menneskelige tankeklimaer.

Den Ny VerdensIMPULS
 Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
 Tlf. 59 30 52 72 - reg 3409 konto 9 25 42 42
 E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
 Hjemmeside: www.nyimpuls.dk